EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı: 89, 15 Ocak '94

Yerel seçimler yaklaşırken...

Bütün belirtiler Mart ayının hayli "sıcak" geçeceğini gösteriyor. Bunun bir nedeni Newroz ve yerel seçimlerin üst üste düşmesi. Ama çok daha önemli bir neden daha var. Bu da yerel seçimlerin taşıdığı "olağanüstü" önemdir. Mart yerel seçimleri, gerek düzen gerekse devrim açısından, sonraki gelişmeleri yakından etkileyecek denli önemli bir siyasal olay.

Türk burjuvazisi, uzunca bir süredir bir "yönetememe" krizi içerisindedir. Sık sık yapılan seçimler, sık sık değiştirilen yüzler, düzene yalnızca kısa süreli bir soluklanma imkanı sağlayabilmektedir.

Gürültülü bir kampanya eşliğinde kurulan DYP-SHP burjuva koalisyon hükümeti henüz ancak iki yılını doldurmuş bulunuyor. Ne var ki, büyük vaatlerle kurulan ve son yılların en büyük kitle desteğine sahip olan bu hükümet de, kısa süre içinde, daha henüz birinci yılını dahi dolduramadan yıprandı, eskiye çıktı. Kendi imajını tazelemek için, başta başbakan ve yardımcısı olmak üzere, aşağı yukarı tüm bakanlar kurulunu değiştirmek zorunda kaldı.

Bugün yeni bir seçim döneminin öngünündeyiz. Düzen açısından değişen tek şey, bu açmazın çok daha derinleşmiş olmasıdır. Tek bir program etrafında kümelenen burjuva partiler bugün düne göre çok daha yıpranmış durumdalar. DYP bayan başbakan imajıyla bu yıpranmışlığı telafi etmeye çalışmaktadır. Ellerinde "gençlik", "güzellik", "kadınlık" vb. pazarlamak dışında hiçbir olanak kalmamıştır. Dün sözümona muhalefet temaları olan demokrasi, Çekiç Güç, sendikalaşma hakkı vb. üzerine demagojiler de artık eskimiş, inandırıcılıklarını tümüyle yitirmiştir.

Bütün bunların düzen açısından önemli bir açmaza işaret ettiği kesin. Bir süredir filen başlamış olan seçim kampanyası göstermektedir ki, onların, şovenist kanlı çığlıkları dışında, Türkiye'nin bölünmez bütünlüğü üzerine hamasi nutuklar dışında, kitlelerden destek talep etmeye dönük hiçbir ciddi vaatleri kalmamıştır.

*

Mart yerel seçimlerinin en büyük siyasal öneminin Kürt ulusal sorununda yattığı açık. Düzenin seçim kampanyasını tümüyle şoven bir kampanyaya dönüştürmesi bu yüzden. Ne var ki, şovenizm histerisindeki bu yükselişin tek amacı, düzenin Kürdistan'daki seçimleri kaybetme telaşı değildir. Düzen bu kampanyayı yoğunlaştırarak, işçi/emekçi yoğunluklu metropollerde kendi lehine bir kitle desteği yaratabilmeyi amaçlıyor. Dikkat edilecek olursa, seçim kampanyalarında, eskiden olduğu türden "şaşaalı vaatler" pek duyulmuyor. Demokrasiden, insan haklarından, yoksulluktan, örgütlenme hakkından, demagojik olarak da olsa, hemen hiç sözedilmiyor. Tek bir tema vardır: "Ülke bölünme tehditiyle karşı karşıyadır" ve "ülkenin bölünmesini yalnız biz önleriz"!

Zira düzen, yalnızca Kürt emekçi halkı için değil, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı için de ciddi herhangi bir "umut" yaratamıyor. Gelinen yerde, işçi ve emekçiler, mevcut düzen partilerinin kendilerine özelleştirme, işsizlik, örgütsüzlük vb. dışında verebileceği bir şey olduğuna hemen hiç inanmamaktadırlar. Düzen, yeni alternatifler yaratamadığı ölçüde, bu anlamda, işçi ve emekçilerin desteğini de her geçen gün yitirmektedir. Dolayısıyla, düzen açısından, yalnızca Kürdistan'da değil, tüm seçim bölgelerinde destek sağlamak açısından küçümsenmeyecek problemler vardır. Bu yüzden "batı"nın (Türk halkının) desteğini sağlamaya özel bir önem veriyorlar. Bunun tek yolunun ise şovenizm histerisini yaygınlaştırmaktan geçtiğini düşünüyorlar. Özelleştirme vb. saldırıları da bu nedenle Mart yerel seçimlerini izleyen döneme erteliyorlar.

*

Düzenin bu şoven çığlıkları, yalnızca bir aldatmaca değil elbette. Düzen, Kürdistan'daki askeri ve siyasi otoritesini yitirmek korkusu içindedir. Onun yönetememe krizinin ardındaki en önemli neden, Kürt ulusal mücadelesinin aldığı bu önemli mesafedir. Kürtlerin vasiliği üzerine hayallerin yıkıldığı bugün, düzenin bu krizi, "PKK'yı ezmek" dışında atlatma şansı da yok denecek kadar sınırlıdır. Bir yandan, Kürt sorununu asgari bir zararla çözüme kavuşturma olanaklarının sınırlılığı, diğer yandan da Kürt ulusal mücadelesinin ikili iktidarı zorlamaya başlayan gelişme düzeyi... Düzen, Mart yerel seçimlerine bu sıkıntı ve korkularla girmektedir. Seçimlerin tüm Kürdistan coğrafyasını kapsaması ise, bu sıkıntı ve korkuyu katbekat artırmaktadır. Zira bu seçimlerde, Kürt halkının, sömürgeci burjuva devletin otoritesini reddettiğini gösterecek her sonuç, sömürgeci savaşın kaybedilmiş olduğunu da tescil edecektir. PKK'nın da Mart seçimlerine bu bilinçle özel bir önem verdiği bilinmektedir.

Mart yerel seçimlerinin gerek devrim ve gerekse düzen güçleri açısından taşıdığı en büyük siyasal önem de buradadır. Yerel seçimler, sömürgeci sermaye egemenliğinin, Kürt emekçi halkı üzerindeki otoritesini tümüyle kaybettiğinin bir ilanına dönüştürülebilir. Eğer böyle olabilirse, bu, Kürt ulusal mücadelesi açısından olduğu kadar, Türkiye devrimi açısından da muazzam önemde bir gelişme olacaktır.

Düzen, Mart yerel seçimlerine bunun bilinciyle ve özel bir önemle hazırlanıyor. Bu hazırlığın temelinde ise şiddet ve hile vardır. Bir yandan Kürt emekçi halkına yönelik şiddet yoğunlaştırılıyor, DEP kapatılmak isteniyor, milletvekili ve yöneticilerine baskı uygulanıyor. Diğer yandan da Kürt halkının iradesini yansıtmasını engelleyecek seçim hileleri üzerinde düşünülüyor. Askerlere oy hakkı getirilmek isteniyor, seçim sisteminde değişiklik yapılması planlanıyor vb.

*

Mart yerel seçimlerinin en büyük öneminin Kürt ulusal sorununda yattığını belirttik. Dolayısıyla bu temel gerçeği gözetmeksizin seçimlere ilişkin bir tutum belirlemek de sözkonusu olamaz. Komünistler de seçimlere dönük hazırlık ve politikalarında bu gerçeği gözeteceklerdir. Kürt ulusal sorunu düzen açısından olduğu kadar, devrim cephesi açısından da, bu seçim kampanyasının odak sorunu olmak durumundadır.

Bu noktada Kürt ulusuna verilecek her destek, düzenin şovenizm cereyanına, soykırım hesaplarına indirilecek her darbe, hem enternasyonalist görevleri yerine getirmek, hem de Türkiye devriminin ileriye sıçrama dinamiklerini hazırlamak açısından çok büyük bir önem taşıyacaktır.

Komünistler kuşkusuz ki bu görevi, kendi temel görevleri ekseninde, kapitalist düzenin teşhiri, sosyalizm ve ihtilalci sınıf partisi propagandasının ana ekseninde yerine getireceklerdir. İşçi ve emekçilere dönük saldırılar ile Kürt halkına dönük saldırıların temeldeki ortak karakterini sergilemeye çalışacak, işçi ve emekçilerle Kürt halkının çıkarlarının ve savaşımlarının ortaklığı perspektifini, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi kesimler içinde yaygınlaştırmayı hedefleyeceklerdir.

Seçim dönemini, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki düzen saldırılarını teşhir için, bu saldırılara karşı örgütlü mücadele isteğini uyarmak amacıyla etkin bir biçimde kullanabilmek, yine komünistlerin başlıca görevleri arasında olacaktır. Özelleştirme, işsizlik, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme, kamu çalışanlarının grevli-toplusözleşmeli sendikal örgütlenme hakkı vb., tüm bunların birleştiği "Genel Grev-Genel Direniş!" çağrısı, seçim döneminde yapılacak çalışmanın ana propaganda ve ajitasyon konularıdır.

Mart yerel seçimlerinde düzen güçleri aleyhine sayılacak her sonuç, böyle bir sonucun Kürdistan sınırlarını aşan bir kapsamda ortaya çıkması, düzenin Kürt emekçi halkına dönük soykırım politikalarını, işçi ve emekçilere dönük iktisadi/siyasal tüm saldırılarını sınırlayacak, geriletecek, devrim güçleri açısından ise daha ileri mevzilerin kazanılması olanaklarını genişletecektir.

Bu yüzden Mart yerel seçimlerine her açıdan hazırlık yapmak, bu seçimleri düzenin etkin bir teşhiri, devrim ve sosyalizmin, ihtilalci sınıf partisinin etkin bir propagandası için kullanabilmek, Kürt emekçi halkı ile enternasyonalist dayanışmanın yükseltildiği bir sürece dönüştürmek, biz komünistler açısından ertelenemez önemli bir görevdir.

EKİM

Yerel seçimler ve demokrasi güldürüsü

Yaklaşan seçimler ile sermaye devleti tam bir panik ve kargaşa yaşamaya başladı. Şimdiye dek devlet Kürt halkının özgürlük mücadelesini bir "terör" olayı, "bir avuç eşkiyanın kadın ve çocukları öldürmesi" vb. olarak kitlelere anlatmış, onun gerçek karakterini gözlerden gizlemeye çalışmıştı. Seçimler bir çok gerçeğin Türk halkından gizlenmesini oldukça zorlaştıracak. Kürdistan'da burjuva düzen partilerinin artık silindiği, PKK'nın Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin meşru önderi olduğu, Türk halkı nezdinde de bilinir olacak.

Nokta dergisinin Ekim ayında Verso Araştırma Grubu'na yaptırttığı anketin sonuçları sömürgeci sermaye devletinin paniğini anlamaya yetiyor. Buna göre, Kürdistan'da bu yerel seçimlerde, halkın %60'tan fazlası PKK'nın destekleyeceği adaya oy vereceklerini belirtiyorlar. Türk devletinin kirli savaşına katılan askerlerin gözlemleri de bu verileri doğrular nitelikte. Örneğin 4 yıldır Kürdistan'da bulunan bir askeri görevli şöyle diyor: *"Çok abartılı bulabilirsiniz ama bunlar tecrübenin rakamlarıdır, kent içinde* (halkın) *%70'i, kırsalda %90'ı PKK'yı destekliyor."*

Yüksek Seçim Kurulu çıkardığı bir kararla Kürdistan'da küçük yerleşim birimlerinde (mezralar) oturanların oy kullanma haklarını gaspetti. Olağanüstü Hal Bölge Valisi ise belediye başkanlarının basına demeç vermelerini yasakladı. DEP hakkında açılan kapatma davası biliniyor. Ancak polis devleti bu davanın sonuçlanmasını dahi beklemeden DEP il ve ilçe yöneticilerini gözaltına alıyor, kimisini tutukluyor. Artık faşist Türkeşi aratmayan Ecevit de DEP'in seçimlere katılmasını engelleyecek formüller öneriyor. Genelkurmayın ardından burjuva medya organlarının MİT görevlisi yazarları Kürdistan'da düzen partilerinin seçime ortak adayla girmesi gibi önerilerini birbiri ardına sıralıyorlar.

Genelkurmay geçtiğimiz ay bir açıklama yaparak, seçimlere kadar PKK'nın işini bitireceklerini duyurmuştu. On yıldır hep aynı şeyleri dinlemiş olan Türk ve Kürt halklarında bu iddiaların artık hiçbir etki yaratmadığı biliniyor. Ancak terhislerin durdurulması, Kürdistan'a yönelik kirli kıyım savaşının yoğunlaşacağını gösteriyor. Bu daha boyutlu katliamların gerçekleşeceği anlamına geliyor.

Sermaye için bir makyaj tazeleme operasyonundan başka bir şey olmayan ve yıpranmış belediye başkanlarını aynı nitelikte bir başkasıyla değiştirme anlamına gelen yerel seçimler, daha gerçekleşmeden beklenti ve umut yaratma işlevini yitirmiş bulunuyor. Sermaye yıpranan DYP ve SHP'li başkanları kenara çekip ANAP ve RP'yi vitrine koymak için hazırlıyor. RP'nin sivri söylemleri yumuşatılıyor, din olgusu belirleyici bir unsur olmaktan çıkartılıyor. Parti sözde daha "çağdaş" bir görünüme kavuşturuluyor. Bunun için de başı açık, içi boş, boyalı saçlı bayanlar RP adına piyasaya sürülüyorlar.

Seçimler ve komünistler

"Komünistler bakımından seçimler, esasen, 'sınıf bilinçli proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak için özel bir fırsattır.'" (*Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi*, s.238) Seçim taktiklerini de bu eksen doğrultusunda belirlerler.

Komünistlerin hedefi sermayenin egemenliğini devirmek ve işçi sınıfının iktidarını kurmaktır. *"Bu da, onların her alanda, bütün burjuvaziden tam kopuşunu, bağımsız bir kimliği zorunlu kılar; yürürlükteki işçi sınıfına karşıt sistemin/sermaye egemenliğinin sürdürülmesi sorununda ve sosyalizm karşısında, en gericisinden sosyaldemokratına kadar, temel tutumları aynı olan burjuva partilerin şu veya bu gerekçeyle desteklenmesini olanaksız kılar."* (Age.)

Seçim dönemleri işçi sınıfı ve emekçi kesimlerin politikaya ilgisinin arttığı dönemlerdir. Komünist hareket seçime kendi adaylarıyla katılsın katılmasın, varolan ortamı en iyi şekilde değerlendirmek, düzeni teşhir eden ajitasyon ve propaganda faaliyetini yoğunlaştırmak zorundadır. Kaldı ki sömürgeci sermaye devleti yukarıda da belirtildiği gibi bu bağlamda bir dizi fırsat da yaratmakta, tüm çirkin ve kirli yüzünü sergilemektedir. Komünistler ve sınıf bilinçli işçiler ihtilalci sınıf partisinin yaratılması doğrultusundaki acil görevlerinde mesafe katetmek için, bu dönemi en iyi şekilde değerlendirmelidirler.

Gençler! Kirli savaşa değil, devrimci mücadele saflarına!

Terhisleri durdurma: Acz ve çaresizlik

"24 Aralık tarihli Hürriyet gazetesi; 'Müjde, asker açığı kapandı' başlığı ile '(...) sadece Şubat celbinde 13 bin asker kaçağı, askerliğe karar aldırınca, açık-öğretim öğrencilerinin askere alınması gibi yeni yöntemlere başvurmaya gerek kalmadı', diye yazıyor. Bu, sömürgeci devletin durumu kurtarmak için uydurduğu koca bir yalandır." (*Ekim Gençliği*, sayı:1, s.3)

Evet, komünistler burjuvazinin sözcülerinin *Hürriyet* gazetesine yaptığı bu açıklamanın koca bir yalan olduğunu söylemişlerdi. Çok değil, bu yazının yazılmasından yalnızca bir hafta sonra sömürgeci devlet yalanını itiraf etti. Asker açığının kapanmadığını, tersine gitgide büyüdüğünü ve bu sebeple de yeni bir karar aldıklarını açıkladı. Sermaye devleti, Başbakanı, bakanı, Genelkurmay Başkanı, basını, TV'si, vb. ile asker kaçaklarına ve üniversite öğrencilerine yönelttiği tüm tehditlere rağmen kirli planlarını gerçekleştiremeyince, bu kez yeni bir yöntem deniyor. Terhisleri durdurarak asker açığını kapatmaya çalışıyor.

Bu karar, sömürgeci devletin Kürt özgürlük mücadelesi karşısında ne kadar rezil ve zavallı bir duruma düştüğünü gösterdiği gibi, "askere gitme" çağrılarının toplumda ses bulduğunu da gösteriyor. Devlet o kadar acz içindedir ki yapmayı düşündüğü "Kıskaç Operasyonu" için seferberlik bile ilan edemiyor. Gençleri zorla askere götürme yolunu seçemiyor. Çünkü tepki büyüktür. Türk emekçileri ve gençleri Kürt halkına karşı savaşmak istemiyor. Kışkırtmalar sonuç vermedi. Bu sebeple de çözümü şu an elinde "tutsak" olan erlerin ve yedek subayların askerlik sürelerini uzatmakta buluyor.

Sömürgeci devlet büyük bir panik ve açmaz içindedir. Çünkü sıradan bir kurumu değil, en önemli, kendi düzeninin bekasını sağlayan ordusu ve düzeni tehlikededir. Bunu T. Çiller'in yaptığı son açıklamalarda görmek mümkündür. Çiller, bu kararın yerel seçimlere olumsuz yansıyacağını söyleyen DYP yöneticilerine, "Seçim falan düşünemeyiz. En önemli konumuz ülkemizdir, ülkemiz de herşeyden önce gelir", karşılığını veriyor. Burjuvazinin makyajlı yüzü olan bu kadının "ülke" ya da "vatanı" düşündüğü falan yoktur. Çünkü O'nun vatanı Amerika'dır. O ve hükümeti Amerika'nın ve diğer emperyalistlerin uşağıdır. Bu vatan satıcılarının "ülke çıkarları" dedikleri şey, bir avuç asalağın çıkarlarıdır. Sermayenin Kürdistan'daki egemenliğidir.

Sermaye devleti acz içindedir. Dünün sözde "kahraman" Türk ordusu Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşta ilerlemek bir yana, bulunduğu mevzileri de kaybediyor. Hergün çok sayıda kayıp veriyor. Verilen kayıpların ve asker kaçaklarının yarattığı açığı bir türlü kapatamıyor. Üniversite öğrencilerini tehdit ediyor, tehdit sökmüyor. Asker kaçaklarını hapis cezası ile cezalandıracağını söylüyor, kimse umursamıyor. Genelkurmay Başkanı ailelere saldırıyor, küfürler ediyor ve oğullarını askere göndermeyenlerin şerefsiz bir hayat süreceğini söylüyor. Kısa süre sonra ise, bu şahsın oğlunu askere göndermediği ve aslında "şerefsiz" diye kendisine küfrettiği ortaya çıkıyor. Kısaca sömürgeci devlet, Kürt halkının üzerine salacak asker bulamıyor. "Bir avuç eşkıya" karşı her türlü modern silahla donanmış bir kaç yüzbin kişilik ordusuna da güvenemiyor.

Sömürgeci sermaye devleti Kürdistan'da bir çıkmaza girmiştir. İsterse milyonlarca kişilik bir orduya sahip olsun sonuç değişmeyecektir. Silahlı, örgütlü ve haklı bir dava için mücadele eden kardeş Kürt halkı mutlaka kazanacaktır.

İşçiler ve emekçiler, sermaye devletini ve onun kapitalist düzenini tarihin çöplüğüne atmalıdırlar. Çünkü bu devlet işçi ve emekçilerin dostu değildir, olamaz. Kardeş Kürt halkına sömürgeci zulüm uygulayan devletle, işçi ve emekçilere kapitalist zulüm uygulayan devlet aynıdır. Özelleştirmelerin, işten atılmaların, ücretli köleliğin, işsizliğin, açlığın, sendikasızlığın,vb. sorumlusu ve uygulayıcısı aynı devlettir. Yani sömürgeci sermaye devleti...

Kürt halkı, her türlü modern silahla donanmış ve sayıca kendisinden kat kat fazla olan sömürgeci burjuva orduyu rezil etmektedir. Bunu, kendi partisinde örgütlü ve silahlı olmasına borçludur. Bu canlı örnek bir kez daha örgütlü-silahlı emekçilerin gücünü göstermektedir. Bu sebeple işçi ve emekçiler kendilerine ve Kürt halkına her türlü zulmü reva gören sömürgeci sermaye devletine karşı birleşmeli, kendi sınıf partilerinde örgütlenmeli ve silahlanmalıdırlar. Bu asalak devleti ve kokuşmuş düzeni yıkıp; kardeşliğin, barışın, emeğin hakim olduğu, kendi düzenlerini, sosyalizmi kurmalıdırlar.

İşçi ve emekçiler askere gitmemeli, çocuklarını

askere göndermemelidirler. Sömürgeci devletin suçuna ortak olmamalıdırlar. Terhisleri durdurularak askerlik süreleri uzatılan ve Kürdistan'a kardeş Kürt halkının üzerine savaşa sürülmek istenen işçi ve emekçi çocukları bu kararı kabul etmemelidirler. Askerliği reddetmeli ve firar etmelidirler. Gerici burjuva ordusunda sermaye düzenine hizmet etmek yerine, ona karşı mücadeleye katılmalı, devrim saflarında yerlerini almalıdırlar.

Sömürgeci devletin son kararı komünistlere büyük olanaklar yaratmıştır. Komünistler, "kirli savaşa son", "askere gitme" çağrıları ile yetinmemelidirler artık. Bu meseleyi sermaye devletine karşı devrimci mücadele çağrısıyla birleştirmelidirler. İşçi ve emekçileri; işsizliğin, açlığın, ücretli köleliğin, işten atılmaların, terörün, vb. sorumlusu olan sermaye düzenine karşı devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırmalıdırlar. Sermaye düzenine karşı işçi ve emekçi cephesini açma perspektifiyle hareket etmelidirler. Çünkü ancak bu cephe açılır ve sermaye düzeni alaşağı edilirse sorunlar, bu arada Kürt sorunu köklü bir çözüme kavuşacaktır.

Komünistler, "firar et" çağrısını da yoğun olarak propaganda etmelidirler. Son durum işçi ve emekçiler içinde Kürt sorunu konusunda duyarlılığı yaygınlaştırmak ve burjuva orduyu daha da yıpratmak için uygun koşullar yaratmıştır. Bunu en iyi şekilde kullanmalıyız. Tüm devrim deneyimleri göstermiştir ki, sermaye devletinin ordusunu parçalamadan devrim yapmak mümkün değildir.

Devlet baltayı taşa vurdu!

Terhisleri durdurma kararına büyük tepkiler

Sermaye iktidarının asker açığını kapatmak için aldığı son karar geri tepti. Terhisleri durdurulan askerler ve aileleri bu karara büyük tepki gösterdiler. Kışlalardaki "tutsaklar" firar ediyorlar, oturma eylemleri yapıyorlar. Bunalıma girip intihar edenler bile var. Her yeni gün gazeteler yeni bir asker eylemini yazıyorlar. Askerler ilk kez durumlarını sorguluyorlar. Zengin çocuklarının niye askerlik yapmadığını, Kürdistan'da ne işleri olduğunu soruyorlar kendilerine.

Terhisi durdurulan bir asker, *"Kendileri için çok şey yapan bakanların yakınlarının yerine de askerlik yapıyoruz. Koç'ların, Sabancı'ların, Eczacıbaşı'ların çocuklarından hangisi askerlik yaptı"*, diyor. Bir başkası, *"Bizim tabura gelen bir fabrikatörün oğlu sadece iki ay askerlik yaptı. Bu süre içerisinde de askeri üniforma giymedi, devamlı takım elbiseyle dolaştı. Makam arabası da devamlı altındaydı. Bu gibi kişiler parayla işlerini yapıyorlar, bizim gibi yoksul kesimden gelenler ise eziliyor, ölüyor, terhislerimiz durduruluyor, bu ne biçim adalet?"* diye konuşuyor. Bir asker annesi ise, "örgütlenelim" çağrısı yaparak, *"ANAP döneminde Körfez krizi bahane edilerek askerlik uzatılmıştı. Şimdi de Kürt halkına karşı askerlerden savaşmalarını istiyorlar. Bizim Kürt halkıyla bir sorunumuz yok"*, diyor. Tüm bu tepkiler Kürt sorunu konusunda toplumda yeni bir bilinçlenmenin işaretleridir. Sermaye devleti ve burjuva ordu, tarihinde, bu olaylarla, bu tepkilerle ilk kez karşılaşıyor. İlk kez askerler toplu olarak firar ediyorlar, eylem yapıyorlar ve askerliğin anlamını sorguluyorlar.

Gelinen aşamada Kürt sorunu Türk emekçilerinin tamamen ve olumlu bir şekilde gündemine oturmuştur. Sermaye iktidarı aldığı son kararla bunu bizzat kendisi başarmıştır! Türk emekçileri de, tüm şovenist propaganda ve cereyana rağmen, bu son olaylarla Kürt halkına karşı savaşmak istemediğini açıkça ortaya koymuştur. Geçmişte Kıbrıs'a, Kore'ye gönüllü olarak giden Türk emekçileri, bugün Kürdistan'a gitmemek için her yolu deniyorlar. Çünkü sömürgeci devletin kardeş ve mazlum bir halka, Kürt halkına karşı sürdürdüğü kirli savaşı kendi savaşları olarak görmüyorlar. Bu savaşta sömürgeci burjuvazi ve onun uşağı generaller için ölmek istemiyorlar.

Türk emekçilerinde askerliğe bakışta da bir bilinç ilerlemesi var. Askere artık gönüllü gidilmiyor. Ve hatta, 200 bin gencin yaptığı gibi, hiç gidilmiyor. Zenginlerin çocuklarının askerlik yapmamaları veya parayı bastırıp iki ay sahil kentlerinde "askerlik yapmaları" sorgulanıyor.

Sermaye devleti ise tam bir şaşkınlık içinde. Çünkü askerlik konusunda aldığı her karar kendisini büyük bir açmaza sürükledi. Özellikle bu son karar tam bir panik ve çaresizlik içinde olduğunu gösteriyor. Devlet baltayı taşa vurmuştur!

Açlık Grevleri Ölüm Sınırında

Devrimci tutsaklar direniyorlar!

Faşist sermaye iktidarı işçi sınıfına, emekçi kitlelere ve Kürt ulusuna yönelik saldırılarını her geçen gün yoğunlaştırıyor. Bu bağlamda zindanlardaki devrimci tutsaklara uyguladığı terörün de dozunu artırıyor. Devrimci tutsaklar faşist sermaye iktidarının saldırıları karşısında bir çok cezaevinde, süresiz açlık grevi yaparak direniyorlar. Açlık grevleri ölüm sınırına gelmiş durumda.

Daha dün seçim meydanlarında, "işkencecilerden hesap soracağız", "anti-terör yasasını kaldıracağız" vb. diye atıp tutan SHP'nin Adalet Bakanı, bugün, devrimci tutsakları hedef göstererek, zindanlardaki meşru eylemlilikleri terör eylemleri olarak nitelendiriyor. Oysa asıl terörist sermaye iktidarının kendisidir.

Devrimci tutsaklara uygulanan terör, MGK'nın emirleri doğrultusunda bizzat SHP'li ve DYP'li bakanların eliyle gerçekleştiriliyor. Ama onun kirli yüzünü sosyal-demokratlar bile örtemiyor.

Sermayenin topyekün saldırısına karşı, devrimci tutsakların yükselttiği direniş bayrağını selamlıyoruz. İşçileri ve emekçileri kendi öz evlatları olan tutsak devrim savaşçılarına sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Aydınlar, sanatçılar, gazeteciler, sendikacılar da saldırı altında

Sermaye bilimin ve özgürlüğün düşmanıdır

Sermaye diktatörlüğünün topyekün saldırısından bu arada aydınlar, sanatçılar, sendikacılar da payını alıyor. Katil devletin ölüm mangaları Batman'da Petrol-İş Sendikası şube yönetim kurulu eski üyesi İsa Özer'i katletti. Öte yandan Yalçın Küçük, Doç. Dr. Fikret Başkaya ve daha bir çok aydın özgürlüğü ve bilimi savundukları için yargılandılar, cezalar aldılar. Türkülere bile tahammül gösteremeyen devlet, sanatçı Fevzi Kurtuluş'u tutukladı, Grup Yorum elemanlarının ise cezaları kesinleşti.

Yaşamını Kürt halkının özgürlük mücadelesine adamış bilim adamı, sosyolog İsmail Beşikçi de sömürgeci devlet tarafından yeniden cezaevine kondu. Ortaçağın engizisyon mahkemelerini aratmayan DGM'ler ceza üzerine ceza kesedursunlar, Beşikçi, "Kürdistan bir sömürgedir" gerçeğini haykırmaktan hiç vazgeçmedi. Ömrünün uzun bir dönemini cezaevinde geçirdi, ama yılmadı, geri adım atmadı.

Onlarca gazetecinin gözaltına alındığı, ve tutuklandığı günümüzde ne yazık ki işçiler, devrimciler ortaya bir tepki koyamadılar. Beşikçi'nin bir kez daha demir parmaklıklar ardına konması, devletin aydınlara, sanatçılara, sendikacılara yönelik terörü, adeta kanıksanmışçasına belli bir suskunlukla karşılandı.

Zincirlere vurulan gerçekte Beşikçi değildir. O mekana aldırmadan yazmaya ve söylemeye tereddütsüz devam etmektedir. Zincirlere vurulan bilimdir, bilimsel düşüncedir. Bilime en fazla gereksinim duyansa işçi sınıfıdır. Kapitalizmin geleceği yoktur. Oysa proletaryanın bilimin ışığında kuracağı koskoca bir dünya vardır. Sermayenin de korkusu bundandır.

Komünistler, devrimci basın üzerindeki tüm baskılara karşı ve sınırsız toplantı, gösteri, söz ve basın özgürlüğü için işçi sınıfı ve emekçi kitleleri mücadeleye çağırmaktadırlar. İşçi sınıfı düşüncenin yargılanmasına asla izin vermemelidir. Bilimden ve özgürlükten yana olan aydınların tutsaklığına sessiz kalmadığını birleşik, militan, örgütlü gücüyle göstermelidir.

Tüm-Bel Sen'de toplusözleşme furyası

Belediye memurları grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için başlattıkları mücadelelerini Tüm-Bel Sen ile somutlaştırdılar. Tüm-Bel Sen, belediye çalışanlarının meşru sendikal talepleri uğruna verdikleri mücadele ile kuruldu. Ancak gelinen süreçte tıpkı diğer kamu çalışanları sendikalarında olduğu gibi yönetici organları sarı işçi sendikalarını örnek aldılar, bürokratlaştılar. Tüzük hükümlerine rağmen başkanlar kurullarında ince oyunlarıyla devrimci şube yöneticilerini safdışı bıraktılar. Tabanın söz hakkını engellediler. Sendika içi demokrasiyi felç ettiler.

Tüm-Bel Sen örgütlülüğünün büyük bir kısmını özellikle SHP'li belediye başkanlarının bulunduğu birimlerde gerçekleştirdi. Bu tür başkanlarla ilişkilerini bozmamaya çalıştı. Belediye başkanları onlara pano, bürolarda serbest sendikal faaliyet gibi bazı haklar tanıdılar. Ancak karşılığında kamu çalışanlarının meşru eylemlerini de engellediler. Sendikal faaliyetin kuru ve boş bir dernek faaliyetine indirgenmesini sağladılar. Böylece hem "demokrat" bir görünüm elde ettiler, ama hem de tabanın inisiyatifini baskılamış oldular.

Sonuç olarak sendika büyük oranda SHP'li belediyelere dayanarak ayakta kalır oldu. Kitleselleşme, yetki kazanımı pahasına gerçek talepler, gözardı edildi.

Şimdi de yerel seçimler öncesi bir toplusözleşme furyası almış başını gidiyor. SHP'li belediye başkanları Tüm-Bel Sen yöneticileriyle toplusözleşme masasına oturuyor. Doğal olarak bu görüşmeler SHP'nin propaganda malzemesi olarak kullanılıyor. Bu şekilde 5 yıldır işçilerin maaşlarını dahi ödemeyen, belediye gelirlerini aileleriyle birlikte talan eden başkanlar, "çalışan halkın yanında olduklarını" sözde göstermeye çalışıyorlar. Hiçbir yasal güvencesi olmayan bu toplusözleşmelerden doğan hakların ileride nasıl gaspedileceği merak konusu. Çünkü onlar işçilerin yasalar çerçevesinde oluşturulmuş toplusözleşmelerinden doğan haklarını bile tanımayacak kadar "çalışan dostu"durlar.

Tüm-Bel Sen yöneticileri ise tam bir pişkinlikle "kazanılmış bir mevzi" olarak icraatlarını reklam ediyorlar. Grev hakkının elde edilmesi mücadelesi ise çoktan rafa kaldırılmış durumda. Onlar da tıpkı belediye başkanları gibi koltuklarının derdine düşmüşler. Toplusözleşmelere böylesine sarılmaları, kazanım olarak sunmaları da bundan.

Grevli-toplusözleşmeli sendikal hak mücadelesinde belediye çalışanlarının tek gerçek dostu işçiler ve diğer kamu çalışanlarıdır. İnce hesaplar ve sahte görünümler orta vadede sendikayı çürütür, çalışanların üzerinde bürokratik, işlevsiz bir aygıta dönüştürür.

Belediye çalışanları, işveren ile iyi geçinmeyi ilke edinmiş sendika yöneticilerini sorgulamalıdırlar. Belediye işçilerinin direnişlerine destek sunmak konusunda son derece duyarsız davranan sendika yöneticilerinden hesap sormalıdırlar. Kendi sendikal örgütlülüklerini SHP'nin seçim kampanyasına alet edenleri teşhir etmelidirler. Örgütlenme özgürlüğü talebiyle sermaye devletine karşı yürüttükleri sendikal mücadelelerini, proletaryanın sosyalizm hedefli savaşımıyla birleştirmelidirler.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i görkemli anma

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, öldürülüşlerinin 75. yıldönümünde anıtları başında 80 bin insanın katılımıyla anıldılar. Almanya'nın bir çok bölgesinden devrimciler Berlin'e aktılar. Denilebilir ki, bugünün dünyasında devrimci çevrelerin en yoğun olarak katıldığı bir gösteri oldu

Bu iki büyük devrimcinin anısına yaraşır bir şekilde Lenin Platz'da kızıl bayraklar dalgalanıyordu. Bu alandan başlatılan yürüyüşe yaklaşık 5-6 bin insan katıldı. Türkiye'li ve Kürdistan'lı devrimcilerin ilgisinin az olduğu bu yürüyüşün çoğunluğunu MLPD'liler oluşturdu. Gençlerin önceki yıla oranla daha fazla ilgi göstermeleri olumlu bir gelişmeydi. Ruhr İşçi Korosu'nun yürüyüş boyunca söylediği devrimci marşlar coşku vericiydi. Yürüyüşe devrimci bir atmosfer ve enternasyonalist hava hakimdi. Yürüyüş korteji anıtların olduğu yere yaklaştıkça, çevredeki bazı insanların yumruklarını kaldırarak selam vermelerine ve kimilerinin ise duygulanıp gözyaşlarını tutamamalarına tanık olduk.. Anıtların olduğu yer, çiçek bahçesine dönüşmüştü. Biz de birlikte götürdüğümüz karanfilleri anıtların olduğu yere bıraktık.

Bu iki büyük devrimcinin şahsında tüm dünya devrimcilerini saygıyla anıyoruz.

Ö. Yılmaz/Berlin

Sendika panelinde sermaye savunuluyor

Sendikal ihanet sınır tanımıyor

Bilindiği gibi Türk burjuvazisi KİT'lerin özelleştirilmesini Kamu Ortaklığı İdaresi (KOİ)'ne ihale etmişti. İşte bu KOİ, özelleştirmenin sanıldığı kadar kolay olmayacağı anlaşıldıktan sonra (Haziran-Temmuz KİT eylemleri), ön hazırlık olarak bir reklam şirketiyle anlaşıp bir dizi tanıtım, daha doğrusu özelleştirme reklamı çalışmasını başlatmış bulunuyor.

İşçi sınıfının alçakça saldırı planlarıyla karşı karşıya bulunduğunu defalarca söylemiştik. Gerçekten de burjuvazi alçaklıkta sınır tanımıyor. İğrenç savaş hilelerine başvurmakta üstüne yok. Bir yandan da hükümeti işçi eylemlerini bile terör kapsamına alan yasalar yapmakla görevlendiriyor, öte yandan KOİ'yi sendika bürokratlarını şamar oğlanı gibi kullanarak özelleştirmenin reklamını yapmakla görevlendiriyor. Böylece, sendika bürokratlarının suç hanelerine, işçi örgütlerini sınıfın aldatılmasında aracı yapmak üzere sermayeye peşkeş çekmek de eklenmiş bulunuyor..

Böyle bir suça, 12 Aralık'ta Dok Gemi-İş'in (siz onu KOİ'nin diye okuyun) panelini izleyenler tanık oldu. "Özelleştirmeye hayır!" pankartı altında lanse edilen panel, gerçekte KOİ'nin "özelleştirmeye evet" reklamına peşkeş çekildi.

Üzerlerindeki bütün oyunlara karşın tersane işçileri, panelin sorular bölümünde tepkilerini sergilediler. İşçi sorularının tamamı, panelistlerden KOİ temsilcisine yöneltilmişti. Bu zat, *"TC'nin en verimsiz kurumu olduğuna göre Çankaya'yı da özelleştirecek misiniz?"* türünden alayları da içeren ilginç sorularla sıkıştırıldı. O derece ki, panel yöneticisi prof. başka konuşmacıya yönelmesi şartıyla soru kabul edeceğini belirtme ihtiyacı duydu.

Bu bayların artık şapka çıkarmak zorunda kaldığı bir gerçek vardı. İşçiler hiç de sandıkları kadar "koyun" değillerdi. Panel yöneticisi, soruların ve ifadelerinin niteliğine değindiği kısa bir konuşma yaparak işçileri, kendilerinin de konuşmacı olacağı başka toplantılar düzenlemeye çağırdı.

"Üzerlerindeki bunca oyuna karşın tersane işçileri" dedim. Bu ifadeyi biraz açmak istiyorum. Burjuvazinin oyunları elbette ki işçi sınıfının genelini hedefler. Ne var ki, Türkiye özgülünde ve özellikle KİT'ler üzerindeki "siyasi" oyunlar özel bir öneme sahiptir. Devletin, sınıf mücadelesini karalamak üzere kullandığı "işçi fazlası"nın ne anlama geldiğini bütün KİT işçileri iyi bilmektedir. Bu "fazlalık siyasi kadro" olayı, son yıllarda, RP'nin önlenemez yükselişine paralel olarak, tarikat tekkeleri haline dönüştürülmüş bulunuyor. İşçi sınıfı kendi içinde sahte bir rekabetle, dinci-laik ikileminde birbirine düşürülmeye çalışılıyor. Böylelikle sınıf mücadelesini de bölüp yozlaştırmayı ve doğal sonucuyla sermayeye kolay lokma haline getirmeyi amaçlıyorlar. Gözle görülür bir gerçek burjuvazinin tersaneleri tarikat yuvasına dönüştürmedeki başarısıysa, bir öteki gerçek de, tersane işçilerinin buna rağmen birliğin önemini eylemleriyle ortaya koymaları ve vurgulamaları olmuştu.

Bu panelde de bir kez daha, gerek *Zaman* gazetesinin ve gerekse sendikanın KOİ (yani sermaye) ile bütün "kardeşlik" fetvalarına karşın işçiler, KOİ sözcüsüne birlikte yüklenmeyi tercih ettiler. Bu, sınıf içgüdüsünün bir göstergesiydi. Ama, alet olarak kullanılmak istenen işçiler, dinle sermayenin ilişkisini de artık görmek zorundadırlar. Bütün dinlerin ve bütün tarikatların sermayenin elinde işçi sınıfının sömürülmesinde araç olduğunu görmek, dini inançları ne olursa olsun, dinci örgütlenmelerden uzaklaşıp sınıfsal örgütlenmelerde sermayeye karşı elele vermek zorundadırlar. Dinvicdan özgürlüğü ile sınıf mücadelesini ayırmak, birincisiyle ikincinin yolunu kararmaktan özenle kaçınmak bugün en önemli görevlerden birisidir. Çünkü kişisel özgürlükler üzerindeki bütün baskı ve yasaklamaları kaldırarak işçi ve emekçiler için en geniş demokrasiyi getirecek olan tek yönetim, yalnızca işçi sınıfının iktidarıdır. Ne dinci, ne laik ve ne de faşist, hiçbir burjuva düzen işçiler için kendi düzenlerinden daha demokratik olamaz. Bu nedenle işçiler, burjuvazinin özel çabalarla yaratıp geliştirdiği kendi aralarındaki çekişme ve sürtüşmeleri aşarak, sermaye iktidarına karşı, işçi sınıfının iktidarını kurma mücadelesinde elele vermek durumundadırlar.

İşçilerin kurtuluşu kendi ellerindedir.

Gül KAYA

Türk-İş: Sermayeye hizmette sınır yoktur!

Geçtiğimiz günlerde Türk-İş ve TÜSİAD temsilcileri "memleket sorunlarını" görüşmek üzere biraraya geldiler. Toplantı sonrasında her iki örgüt de ülke sorunları konusunda "tam mutabakat" ve "görüş birliği"ne vardıklarını açıkladılar. Ayrıca toplantıların düzenli periyodlarla devam edeceği ve her örgütten üçer kişi olmak üzere 6 kişiden oluşan bir komisyon kurulacağı belirtildi. Bu komisyon "memleket sorunlarını" görüşüp çözüm önerileri üretecek. Yöntem ise belli: Diyalog! İşbirliği! Uzlaşma!

İşçi sınıfının geçmiş mücadele deneyimlerinden öğrendiği bir gerçek var. "Ülkenin menfaati ve geleceği" sözleriyle anlatılmak istenenin sermaye sınıfının çıkarları ve geleceği olduğunu biliyor. Türk-İş-TÜSİAD toplantısı, bunun böyle olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Bir işçi örgütü olarak sermaye karşısında işçi sınıfının çıkarlarını temsil etmesi gereken Türk-İş, bunun tam tersini yapıyor. Kendini sermayenin gündemine endeksleyebiliyor. Sermaye krizini nasıl aşacak? Buna çözüm bulmayı kendisine iş ediniyor.

Çıkarları taban tabana zıt iki sınıfın ortak gündemi, ortak sorunları ve çözümleri nasıl olabilir ki? Örneğin gümrük birliği sermayenin uluslararası sermaye ile entegrasyonunu hızlandıracaktır. Onun uluslararası sömürüden daha fazla pay almasını sağlayacaktır. İşçi sınıfı için bunun anlamı ise, işgücünün daha da ucuzlatılması ve daha fazla örgütsüzleştirme demektir. Zira, hem büyük sermayenin dış pazarlarda rekabet edebilmesi, hem de yabancı sermayenin ülkeye çekilebilmesi için zorunludur bu.

Özelleştirme, sermayenin hararetle istediği bir uygulamadır. Bunun işçi sınıfı açısından anlamı ise daha fazla işsizlik, örgütsüzlük ve sömürüdür, vb. Bu uygulamaların daha rahat ve sorunsuz bir biçimde gerçekleştirilebilmesi için, sermaye, bunu işçi ve işveren kesimlerinin ortak çıkarıymış gibi göstermek istiyor. Sermaye ile emekçilerin çıkarlarının aynı olduğunun propagandasını yapıyor. Ancak bunu tek başına yapması yeterli bir etki yaratmayacağından, yanına sözde işçi örgütü liderleri, gerçekte ise tescilli sermaye uşakları olan Türk-İş yöneticilerini almaya özen gösteriyor. Doğrusu Türk-İş bürokrasisi bu iş için biçilmiş kaftandır. Sicilinde bugüne kadar yalnızca işçi sınıfına ihanet ve sermayeye hizmet yazılıdır. 15-16 Haziran'da işçi eylemlerine karşı çıkmış, 12 Mart'ta, 12 Eylül'de devletin tek yasaksız, gözde işçi kuruluşu olmayı başarmıştır. Dahası 12 Eylül faşist cuntasına bakan vermiş, tüm anti-demokratik yasaların suç ortağı olmuş, '82 faşist anayasasına evet kampanyası düzenlemiştir.

Sözümona değişim grubunun yönetime gelmesiyle Türk-İş değişmemiştir. Dün işçi eylemlerini arkadan hançerlemeleri, bugünse TÜSİAD'la flörte başlamaları, B.Meral yönetiminin Ş.Yılmaz yönetiminden hiçbir farkının olmadığının göstergesidir. Türk-İş, sermaye karşısında işçi sınıfının temsilcisi bir örgüt olmadığını, ama sermayenin çıkarlarının işçi sınıfı içindeki temsilcisi olduğunu bir kez daha kanıtladı. Sermaye korucusudur Türk-İş.

TÜSİAD-Türk-İş buluşmasının üzerinde durulması gereken bir yönü daha var. Bu olay, burjuvazinin sendikal alanda yeniden yapılanma yöneliminin açık bir ifadesi ve ilk adımıdır. Özellikle bir süredir TÜSİAD'ın sınıf mücadelesini dizginlemek açısından önerdiği bir proje demeti var. Bunun sendikal alandaki uzantısı Japon sendikacılığı ve sosyal-ekonomik konsey. Bu proje "örgütlü toplum", "verimliliğe göre ücret", vb. demagojileri eşliğinde sunulmaya çalışıldı, çalışılıyor. Projenin SHP'den TBKP-Dev-Yol artıklarına, Laspetkim-İş'ten DİSK'e kadar çok geniş bir pazarlamacısı var. Böylesine bir yelpaze, pazarlamacıların onu "emekçilerin yararına"ymış gibi sunmasını kolaylaştırıyor.

TÜSİAD-Türk-İş görüşmesinde bir komisyon oluşturulması kararının çıkması, "sosyal-ekonomik konsey" doğrultusunda atılmış bir adımdır. Bu projenin temel amacı ise, sınıf mücadelesini dizginlemektir. Ücret artış oranlarını uzun dönem için karara bağlamak istiyorlar. Böylece ücret artış oranlarını sınırlayıp toplusözleşme dönemlerini mücadele dönemi olmaktan çıkaracaklar. Bu karar sözümona "toplumsal uzlaşma" ekseninde alınarak sömürü ve soygun meşrulaştırılmak isteniyor. Bu, sermaye için zorunludur. Çünkü kriz içindedir.

İşçi sınıfı bir yanda, sermaye ve sendika bürokrasisi diğer yandadır. İşçi sınıfı sendika bürokrasisi engelini aşmadan sermayeye karşı mücadelesini ilerletemez. Bunu da devrimci sınıf partisi önderliğinde birleşerek başarabilir.

Sermayeye karşı emeğin onurlu direnişi

Öncü Plastik direnişinde 100. güne doğru...

Gebze Organize Sanayi Bölgesi (GOSB)'nde 14 Ekim'de başlayan Öncü Plastik Direnişi 3. ayını doldurdu. Direniş sermayeye karşı onurlu bir mevzi oldu. İlk günündeki kararlı çıkışından hiçbir şey yitirmeyen direniş, yönünü yarınlara çevirmekte de ısrarlı. Sınıf hareketinin bugünkü durgun ve dingin ortamında mevzi bir direniş olarak adına layık bir tavır sergilemekte.

Öncü Plastik işvereni, sömürüsünü katmerleştirmek için her türlü yöntemi uyguluyordu. İşçileri asgari ücretle, uzun işgünüyle, baskı ile, 15-20 dakikalık komik yemek molası vererek, vb. çalıştırıyordu. Bunun üzerine işçiler, GOSB'ne sendika getirmenin ilk adımını atıyorlar. O bölgede örgütlenmeye çalışan iki sendikadan (Petrol-İş ve Laspetkim-İş) Petrol-İş'te örgütlenmeyi tercih ediyorlar. Gerekçesi ise, Gebze şubesinin işçi sorunlarına biraz daha duyarlı olması. Çoğunluğu oluşturan 65 işçi Petrol-İş'te örgütlendiklerinde ise kendilerini sokakta buluyorlar. Bu işçiler fabrika önünde direnişe geçerken, 17 kadar işçi üretime devam ediyor.

İlk günlerde fabrika önünde eylemlerini sürdüren işçiler, işverenin hizmetine koşan sermayenin kolluk kuvvetlerinin baskısı sonucu yerlerini değiştirdiler. Şimdi fabrikanın 150 metre kadar aşağısında bir otobüsün içerisinde direnişlerini sürdürüyorlar. İçlerinden seçtikleri 4'er kişi ise düzenli aralıklarla fabrika önünde nöbet tutuyor. Fabrikaya iş aramaya gelenlere eylemlerini ve amaçlarını anlatarak işçi alımını engellemeye çalışıyorlar. Ne var ki, işveren gizli gizli işçi alımını sürdürüyor.

"Bizim burada 1-2 yıllık geçmişimiz var. İşçiliği bile yeni yeni öğreniyorduk", diyen genç direnişçiler, eylemlerine süre kotası koymamaya kararlı görünüyorlar. Kararlılıklarını, *"sonuna kadar götüreceğiz. Dönüşü olmayan bir yola girdik, yaşaya yaşaya, direnerek öğreniyoruz"*, sözleriyle dile getirirken, sınıf hareketinin somut durumunu da gözler önüne seriyorlar. Sendikalı olarak işe geri döneceklerine inanan direnişçiler, tersi durumda bile direnişlerinin GOSB'nde sendikalaşmayı başlatacağını ve bu yönüyle sınıf kardeşlerine olumlu deneyimler bırakacağını söylüyorlar. İşçiler, direnişin biçimini ve seyrini içlerinden seçtikleri direniş komitesi ve sendika diyaloğu ile belirliyorlar. Fakat bu haliyle bile direniş sendikanın denetiminde sürüyor. Şu an direnişin mahkemelik olması ve sendikanın direnişi mahkemenin olası sonucuna bağlaması, işçileri sendikanın güdümüne sokuyor. Oysa mahkemeler bağımsız değildir ve sermayenin çıkarlarına uygun olarak çıkarılmış yasaları uygularlar. Bu sebeple de direnişçi işçilerin lehine karar vermesi beklenemez.

Sendika bürokrasisinin mücadelelerinin önünde engel olduğu yönünde bir bilinç, işçilerde yavaş yavaş gelişiyor. Çevre fabrikalardaki sınıf kardeşlerinden gereken dayanışmayı göremeyen direnişçiler, sınıf dayanışmasının önemini kavrıyorlar. İşçi sınıfının tarihsel gelişimi ve mücadelesinden gerçek sınıf partisine olan ihtiyacına kadar bir dizi politik konuya ilgileri artıyor. Sermaye düzeni ve sendika bürokratları tarafından dayatılan, politika yapmadan haklarınızı arayın aldatmacasına karşı, herşeyin politikleşmekten geçtiğini yavaş yavaş öğreniyorlar.

İşçilerin çoğunda düzen partilerine karşı güvensizlik ve ilgisizlik var. Düzen partilerinin işçi sınıfına vereceği hiçbir şeyin olmadığı bilinci oluşmaya başlamış. Ziyaret ve destek adı altında gelip öğütler verenleri, dergilerine politik malzeme yapmak için bilgi alıp gidenleri ve adı "İşçi Partisi" de olsa gerçekte bu nitelikten uzak olanları sezinlemekte güçlük çekmiyorlar. Direnişin öne çıkan unsurları, Türk-İş'in sözde "işçi partisi" konusunda, *"Türk-İş şimdiye kadar ne yapmış ki partisi bizi temsil etsin"*, şeklinde anlamlı değerlendirmeler yapabiliyorlar. Gerçek dayanışmaya olan ihtiyaçlarını, dayanışmayı genişletmek için çaba ve emek harcayanlara gösterdikleri ilgiden anlamak kolay. Dayanışma eksikliğini tüm benliklerinde hisseden Öncü Plastik işçileri, direnişin 100. gününde düzenlemeyi düşündükleri dayanışma gecesini Şubat'ın ilk haftasında yapmaya hazırlanıyorlar.

Komünistler ve öncü işçiler Öncü Plastik Fabrikası işçilerinin direnişine gereken desteği somut ve öncülük misyonlarına uygun olarak vermelidirler. Zira artık işçi sınıfının "kötü artçılara değil, iyi öncüye" ihtiyacı yarına ertelenemeyecek kadar acildir.

İlker POYRAZ

Siyasal faaliyette devrimci seferberlik!

Burjuvazinin terör aygıtları tam kapasite çalışıyor. Gazeteciler kaçırılıp yokediliyor, sokak ortasında insanlar kurşunlanıyor. Kürt halkı görülmedik derecede vahşi saldırılara maruz kalıyor. Elbetteki çalışanlar da en basit haklarını arama yolunda aynı devletten payına düşeni alıyorlar.

Sermaye düzeninin medya aygıtları da yalan ve demagojiyle devredeler. Kitleleri sersemletme işine sımsıkı sarılmış durumdalar. Gerçeği yalanla ve zorla örtmeye seferber olan burjuvazi, tek bir çatlak ses duymaya dayanamıyor. Kitlesel tepkileri, bireyciliği ve kaderciliği yayarak, paralize edip güçten düşürerek etkisizleştirmeye çalışıyor.

İşte böyle bir dönemde, devrimci propaganda ve ajitasyonu kitlelere dolaysızca taşımak, hiçbir dönemle kıyaslanamayacak kadar önemlidir. İllegal-legal her türlü çalışma yöntem ve araçlarının geliştirilerek kullanılması, süreci maddi anlamda etkileyebilmede önemli bir rol oynar. Bu, sürekli ve sistemli olmalıdır.

Bu bilinçle faaliyetini yoğunlaştıran bölge örgütümüz, en son çıkarılan afişlerin çalışmasını iki aydır yürütmektedir. Çalışma sürekli ve düşman saldırılarını boşa çıkarmaya dönük planlandı.

İncirli, Merter, Cevizlibağ, Eyüp Sapağı, Halıcıoğlu E-5 üzeri, Esenler, Yavuz (Çiftlik), Atışalanı, İkitelli E-6 üzeri, Çapa, Fındıkzade, Haseki, Unkapanı Şeridi, Topkapı Fabrikalar, Edirnekapı, Tarabya Üstü, Levent Sanayi Mahallesi, Beşiktaş, Çağlayan, Mecidiyeköy, Okmeydanı, Haliç Tersaneler bölgelerinde; 80'in üzerinde "Kürt Ulusuna Ayrılma Hakkı, Özgür-Birleşik Sosyalist Cumhuriyetler Birliği İçin İleri!"; 60'ın üzerinde "Özelleştirmeye-İşsizliğe, Kirli-Sömürgeci Savaşa, Devlet Terörüne Karşı Genel Grev-Genel Direniş!" şiarlarının yeraldığı büyük boy afişlerinden yapıldı. 500' yakın da "Kirli Savaşa Alet Olma, Askere Gitme!", "Özelleştirme Saldırısına Diren, Direniş Komitelerini Örgütle!", "Ekim Devrimi Yaşıyor, Sosyalizm Kazanacak!", "İşsizliğe Karşı 35 Saatlik İşhaftası, İşgüvencesi Mücadelesini Yükseltelim!" yazılı küçük boy afişler kullanıldı.

Faaliyetimiz oluşturulan çalışma grupları üzerinden devam etmektedir. Fabrikalarda ve işçi-emekçi semtlerinde kök salmak temel hedefimizdir.

Sermaye Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaşta bir adım daha atarak seferberlik ilan etti. Bu yazı size ulaştığında bölgemize yeni gelen, "Kürdistan'da Soykırıma Hayır!" başlıklı bildiriler ile "Sömürgeci-Kirli Savaşa Alet Olma, Askere Gitme!" içerikli büyük-küçük boy afişler ve pullar devreye girmiş olacak. Burjuvazi böyle bir savaşa sürecek asker bulamamalıdır. Çalışmalarımız karşılığını bulacaktır. Bundan kuşku duymuyoruz.

Topkapı Bölge Örgütü

EKİM'in "Kürdistan'da Soykırıma Hayır!" başlıklı son bildirisinden...

Kardeş Kürt halkının savaşı bir onur savaşıdır! Bir eşitlik ve özgürlük savaşıdır! Kürtler kimlikleri dahi kabul edilmeyen sömürge bir ulustur. Kardeş Kürt emekçi halkının mücadelesi bu nedenle haklı ve meşru bir mücadeledir.

Bu sorunun tek gerçek ve kalıcı çözümü eşitlik, özgürlük ve kardeşliktir. Kürt emekçi halkı kendi ulusal yazgısını özgürce kendisi belirlemelidir. Kalıcı bir kardeşliğin, gönüllü bir birliğin yolu, her iki ulus arasında tam hak eşitliğinin sağlanmasından geçer.

Sömürgeci kapitalist düzen bunu gerçekleştiremez. Zira onun düzeni eşitsizlik ve sömürü üzerine kuruludur. Kapitalizm kendi düzenini sürdürmek için sınıfsal, ulusal, dinsel vb. her alanda eşitsizliği geliştirip besler.

Unutmayalım ki kardeş Kürt halkını ezen ve sömürenler; işçi ve emekçileri ezen ve sömürenlerle bir ve aynıdır. Kardeş Kürt halkına ulusal baskı uygulayan, soykırımla yüzyüze bırakanlar; işçi ve emekçilere düşük ücreti, işsizliği, özelleştirmeyi, taşeronlaştırmayı, örgütsüzlüğü, vergi adı altındaki soygunu, polis copunu reva görenlerle bir ve aynıdır.

Unutmayalım ki, bugün kardeş Kürt halkının üzerine bomba yağdıranlar; yarın, işçi ve emekçilerin eylem düzeyi yükseldiğinde, "bunlar hangi ulustandır" demeyecek, bizlerin karşısına en vahşi ve kan dökücü yüzüyle tankı, topu ve kurşunuyla çıkacaktır.

İşçi ve emekçilerin kaderiyle, kardeş Kürt halkının kaderi ortaktır. Savaşımları da ortak olmalıdır."

Metropollerdeki mücadele üzerine

Özgür Halk'ın 38. sayısında (15 Aralık '93) ve 25 Aralık tarihli *Özgür Gündem* gazetesinde *"Metropol Mücadelesi Üzerine"* başlıklı yazılar yayınlandı. Metropoller proleter dinamik ile ulusal devrimci dinamiğin birleştiği alanlardır. Siyasal süreçlerdeki tıkanıklığın aşılması ve devrimci bir atılımın gerçekleştirilebilmesi için metropol mücadelesinin sorunları özel olarak ele alınmalı ve çözümlenmelidir.

Sömürgeci devletin zoruyla yaşanan göç nedeniyle, son yıllarda, büyük şehirlerdeki Kürt nüfusunda hızlı bir artış yaşandı. Evleri ve köyleri yıkılan yoksul Kürt köylüleri topraklarından koparılarak metropollere sürüldü. Onlarla birlikte, ezilen bir ulus olmanın bilinci, sömürgecilere ve ezenlere karşı kin ve nefret de taşındı büyük kentlere. Ne var ki, gerilla mücadelesinin politik etkisine rağmen Kürdistan'daki mücadelenin ihtilalci ruhu buralara taşınamadı.

Ulusal hareketin metropollerdeki örgütleri sık ve ağır darbeler yemektedir. Çok sayıda yakalanmalar oluyor ve düşmanın eline geçenlerin çoğunluğu zayıflık göstermektedir.

Bu gerçeklerin gündeme getirildiği, anlaşılmaya çalışıldığı ve eleştiri konusu yapıldığı durumlarda, gerilla hareketinin politik kuvvetine sığınılıyor, "Türk solu"nun zayıflığı öne çıkarılıyor ve böylece tartışma tıkanıyordu. Diyalog zemini için zorunlu önkoşul, ulusal kurtuluş hareketi ve onun öncüsünün koşulsuz desteklenmesi oluyordu. PKK'nın marksist-leninist parti ve Kürdistan'daki mücadelenin sosyalist sınıf savaşımı olarak görülmemesi halinde, "konuşacak bir şey" de kalmıyordu.

Bugün metropollerdeki mücadele sorunlarının Kürt özgürlük hareketinin temsilcileri tarafından açık yüreklilikle ortaya konulması sevindiricidir.

Kürt ulusal hareketi açısından metropollerde "işlerin yolunda gitmediği" bir sır değildir. Fakat acaba bunun nedenleri, A. Cizreli'nin öne çıkardığı gibi, metropollerde yaşayan Kürtlerin kendilerini "özgürlük" hareketine "destekçi" olarak görmeleri; saflarında varolan ve aşılamayan zaafiyetler;gevşek ve kurumlaşmaya ulaşmayan örgüt pratiği; "bazı şeylerin kişiler şahsında" odaklaşması, ya da bunların ve benzerlerinin toplamı mıdır?

A. Cizreli nedenler ile sonuçları karıştırmaktadır. "İşlerin yolunda gitmemesi"nin nedeni olarak sıralanan olguların hemen tamamı, yalnızca başka, daha temelli "nedenler"in sonuçlarıdır. A. Cizreli, "destekçi" anlayışın aşılmasıyla, örgütsel müdahalelerle, kişilerin veya kişiliklerin değişmesiyle, sorunların çözümleneceği yanılgısına düşüyor. Siyasal sorunların sınıf temeline inilemediği sürece, mesele aydınlatılmış sayılmaz. Üretilmeye çalışılan çözümler de sağlıklı olmaz, bir şey de çözmez.

PKK'nın metropol sorununa yönelmesi yeni değildir. Son olarak göç edenlerin ülkeye dönmesi istenmişti. Bu çağrının etkili olmadığı görülüyor. Legal örgütlenme ve araçlarla ileriye gidilemediği de ortadadır. Kürt özgürlük mücadelesinin argümanlarıyla, Türkiye işçi sınıfına ve Türkiyeli devrimcilere öncülük etme iddiasıyla inşa edilen partileşme yolunda "Devrimci Halk Partisi", gerçekte popülist ve tasfiyeci bir politik-örgütsel girişim olarak varolanların da gerisine düşmüştür. İlkeli ve açık bir devrimci temele dayanmayan "güç birlikleri" ile beklenen canlılık da sağlanamamıştır.

Kürdistan'daki mücadele koşulları ve tarzı ile metropollerdeki mücadele koşulları ve tarzı arasında özsel farklılıklar vardır. Bunları gözetmeyen her siyasal çaba başarısızlıkla sonuçlanır. Büyük şehirlerdeki mücadelenin daha zor olduğu doğrudur. Fakat bu zorluk sadece pratik politika ve örgütlenme alanında değildir. Zorluk asıl olarak, ulusal mücadelenin kendine özgü mantığı ile metropollerdeki karmaşık sosyal-sınıfsal çelişkilerin anlaşılamaması alanında, teorik ve ideolojik cephede yaşanmaktadır. Böyle olmasaydı eğer, gerilla mücadelesinin politik etkisinin güçlü ve devrimci olanakların ise zengin olduğu şehirlerde örgütlü bir güç haline gelmek hayli kolay olurdu. Ağaçlar silkelenip çürükler ayıklanınca, sağlam meyveler toplanabilir, işler kolayca yoluna girerdi.

* * *

Sömürgeci ordu tarafından göçe zorlanan yoksul Kürt köylüleri, metropollerde kendilerine tümüyle yabancı bir ortamda yaşama savaşı vermektedirler. Bu süreç onların yaşamlarında ve anlayışlarında çok şeyi değiştirmektedir. Kendilerini ülkelerine/topraklarına bağlayan değerlerden

kopanlarak şehirlere sürülen Kürtler, burada büyük bir boşluk içine düşmektedirler.

Sömürgeci devlet, yürüttüğü ırkçı-faşist propaganda ile Türk gericilerini arkasına almış, ABD'deki zenciler misali, Kürtlere ikinci sınıf insan topluluğu olarak bakılmasını sağlamıştır. Bunu günlük yaşamımızda gözlemlemek mümkündür. Kürtler için türlü provokasyonlar tezgahlanmaktadır. Yalnızlığa itilen, açlığa mahkum edilen Kürt halkının her türlü hareketi suç sayılmakta, olmadık bahanelerle karakollara çekilmekte, zindanlara tıkılmaktadır. Kürtlerin yoğun olarak oturduğu mahalleler özel kuşatma altındadır.

İşsizliğin kol gezdiği metropollerde iş bulamamak veya işten atılmak öncelikle Kürt işçi ve emekçilerine mahsustur. İşsizlik ve açlık onları kişiliksizleştirmek için bir tehdit aracı olarak kullanılmaktadır. İşsiz kalan Kürtler geçimlerini sağlayabilmek için insanlık dışı koşullarda, inşaatlarda, taşeron firmalarda, götürü veya parça başı işlerde çalıştırılmaktadırlar. Sermayeleri veya çevre desteği olanlar küçük çaplı dükkanlar açabilmekte, ya da seyyar satıcılık yapmaktadırlar.

Daha önceden metropollere yerleşmiş ve düzenle kaynaşmış zengin Kürtler yeni gelenlere "destek" olmakta, bunun verdiği imkanlarla onların düzene karşı öfkelerini yatıştırmaya çalışmaktadır. "Yurtseverler" adı altında kapalı devre iş ve pazar alanları oluşmaktadır.

A. Cizreli'nin de değindiği gibi, metropollere akan Kürt halkını kucaklayabilecek, onları mülksüzleştiren, sürgün eden, açlığa iten sermaye düzenine karşı mücadeleye yönlendirebilecek devrimci bir sınıf partisi veya güçlü bir sınıf örgütü bugün henüz yoktur. Oysa bu, çözüme götürecek ilk halkadır. Köklü çözüm, işçi sınıfının devrimci partisinin örgütlenmesinde yatmaktadır. Bu ise Türk-Kürt tüm Türkiyeli komünistlerin omuzlarındadır.

* * *

Büyük şehirlerde yaşayan Kürt devrimcilerinin ve halkının, kendilerini "destekçi" olarak görmelerinin nedeni tam da "önderlik" tarafından yıllardır böyle görülmüş olmalarından dolayıdır. Mevcut yasaların izin verdiği sınırlar içinde mücadele veren yasal partiler (HEP, DEP vb.) büyük şehirlerdeki Kürt halkının toplanma merkezleridir. Legal gazete ve dergiler temel eğitim araçlarıdır. Katledilen veya esir düşen devrimcilere sahip çıkma, açlık grevleri, geceler, düğünler vb. mücadele eksenini oluşturmaktadır. Onlar için aslolan Kürdistan'daki mücadeleye destek sağlamaktır. Görüntülerin dışındaki örgütlenme ve mücadelenin sonuçları ortadadır.

Son yıllarda metropollere göçen Kürtler, ülkelerindeki mücadeleye katılmayanlar veya devlet zoru karşısında yenik düşenlerdir. Korku sinmiştir yüreklerine... Kuşkusuz bunların içinden diri güçler de çıkmakta ve metropollerde örgütlü güç haline gelmek için çaba sarfetmektedirler. Fakat büyük şehirlerin rahat görünümlü aldatıcı havası onları gevşetmekte, legal veya yarı legal mücadeleye yöneltmektedir. Bu ruh hali ve çalışma tarzıyla yaratılan örgütsel birikim kısa sürede açığa çıkmaktadır. Ardından büyük darbelerin yenmesi ve yakalananların büyük bölümünün düşman karşısında zaafiyet göstermesi şaşırtıcı gelmemelidir.

* * *

Metropollerde işlerin kötüye gitmesi durdurulacaktır, durdurulmak zorundadır. Devrimci atılımın her türlü koşulu ve kuvveti vardır. Türkiye devrim toprağıdır, A. Cizreli'nin tabiriyle "metropollerde ağaç boldur". Ne var ki, işlerin düzelmesi için öncelikle ulusal kurtuluş hareketi önderliğinin metropollerde bugüne kadar izledikleri politikalarını esastan değiştirmesi gerekmektedir.

Yaşadığımız topraklarda devrimin iki temel dinamiği, düşmana karşı farklı istemlerle de olsa mücadele veren iki müttefik gücü vardır: İşçi sınıfı ve ezilen Kürt halkı! Bugün için işçi sınıfının henüz bağımsız bir politik güç haline gelememiş ve devrime katılamamış olması bu gerçeği değiştirmez. Başka bir kuvvet, işçi sınıfının ve onun politik öncüsünün yerine ikame edilemez. Bu olanaksızdır. PKK metropollerde olanaksız olanı denememelidir.

Ali Fırat, *"Proleter eğilim bugün herhangi bir grup tarafından temsil edilmiyor. Bunların hepsini az çok incelemek ve en doğrularını geliştirmeye, güçlendirmeye çalışmak doğru bir harekettir"*, diyor. PKK önderliği tarafından Türkiye'deki "proleter eğilimler" ne kadar "incelendi" bilemeyiz. Ama yaşanılan sonuçlardan hareketle söyleyeceğimiz şeyler vardır: Ulusal mücadeleyi ve onun önderliğini kim daha fazla övmüşse, Kürdistan devriminin siyasal prestijinden yararlanmak için (deyimi hoşgörün) kim daha fazla dalkavukluk etmişse, PKK tarafından onlar desteklenmiştir veya desteklendikleri imajı verilmiştir.

PKK'da ilkelere dayalı tutarlı bir ittifak politikası yazık ki yoktur. Olduğu kadarıyla "destekçi"-lik ve faydacılık mantığına dayalı dönemsel birlikler yapılmaktadır. PKK için aslolan ulusal devrimci mücadelenin ajitasyonunu metropollere taşımaktır.

PKK önderliğinin girişimiyle sağlanan DDGB türünden girişimler, devrim ve iktidar perspektifine dayalı mücadeleyi değil, düzen sınırlarını aşmayan "demokratik" mücadele ortaklığını hedeflemektedir. Bu tür reformcu dönemsel birliklerle devrimin asıl sorunlarını çözmek bir yana, onlara yeni yeni halkalar eklenmektedir yalnızca.

* * *

Kürt devrimcileri ve halkı metropollerde yalnız değildir. Yeter ki onlar ulusal dörgörüşlülük çemberi içinde kendilerini yalnızlığa itmesinler, ulusal içe kapanma eğilimi göstermesinler.

Türkiye ve dünya gericiliğinin Kürdistan devrimini ve onun önderliğini çökertmek için birleştiği bir aşamada, Türk halkından ve işçi sınıfından anlamlı bir desteğin verilemeyişi haklı bir güvensizliğe neden olmaktadır. Bir fabrikada işçi olan Kürt devrimcisi; "Türkiye'de işçi sınıfı falan yoktur", "sınıf mücadelesi ölmüştür", "biricik devrimci mücadele Kürdistan'daki özgürlük mücadelesidir", diyebilmektedir. Bu anlayış tekil şahıslarda değil, ulusal özgürlük mücadelesinin ideolojik etkisi altındaki hemen her Kürt işçisinde az çok vardır. Bu ise sınıfın (Kürt-Türk) devrimci öğelerinin birleşme ve ortak mücadele zeminini, ortadan kaldırmasa bile zora sokmaktadır.

TC'nin en büyük korkusu, yürüttüğü sömürgeci kirli savaşta, kendi sonunu getirecek asıl büyük cephenin, sınıf cephesinin açılmasıdır. Bunu engellemek için türlü oyunlar tezgahlamaktadır. Bunlardan biri de, işçi sınıfı içinde Türk-Kürt çatışması yaratma girişimidir. Komünistlerin, ileri işçilerin ve Kürt devrimcilerinin elele vererek bu oyunu tersine çevirmeleri, sömürgeci devletin korktuğunu başına getirmeleri mümkündür.

Ekimci komünistler bunun mücadelesini vermektedirler. Komünistlerin işçi sınıfının devrimci partisini yaratma savaşımında katettiği mesafe küçümsenmemelidir. Dost güçlerin bunu değerlendirmeleri ve politik destek vermeleri halinde sorunlarının çözümü daha bir kolaylaşmış olacaktır.

EKİM, bağımsız ideolojik kimlik ve örgüt olarak ortaya çıktığından beri, Kürt ulusal mücadelesine ve onun önderliğine politik destek vermiştir. Türkiye'de Kürt isyanları karşısında kemalist burjuvaziyi destekleyen TKP yoktur artık! Bu dönem geride kalmış, tarih olmuştur. Bugünün Türkiyesi'nde artık sosyalizmin ve enternasyonalizmin özüne ve ruhuna sadık gerçek komünistler vardır. Henüz parti kimliğine tam olarak ulaşamamış olsa da, Kürt ulusunun haklı mücadelesini her ortamda destekleyen EKİM vardır. İşçi toplantılarında, *"Kürdistan devrimine anlamlı bir destek mi vermek istiyorsunuz? O halde yapılacak şey metropollerdeki işçi sınıfını ayağa kaldırmaktır"*, diye haykıran komünistler vardır.

Komünistler, ilkeleri gereği metropolleri mücadele merkezleri olarak seçmişlerdir. Buralarda kurumlaşma ve sürece müdahale etme noktasında hayli mesafe katetmişlerdir. Daha büyük mücadeleler için dost ve müttefik güçlerle devrimci temelde birlikler kurmaları, ileriye atılmaları için anlamlı bir moral destek olacaktır. Kürt devrimcileri sorunlarını bu yönüyle de tartışabilmelidirler.

Herşey kazanmak içindir!

K. YAYLA

Ekim'in çağrısı ve ....

(Baştarafı s.15'de)

özeleştiri, disiplin ve denetim silahının işleyişinde gösterdiği düzey ile ihtilalci kimliğini somutlaştırabilir. *Ekim*'den "Örgüte ve Yoldaşlara Çağrı"yı eleştiri-özeleştiri silahının devrimci bir tarzda kullanılmasında önderliğin örgüte önderlik etmesi olarak değerlendiriyorum. Dolayısıyla Ekimci bir komünist olarak bu çağrıya uyarak EKİM'e hesap veriyor ve hesap soruyorum.

Her şeyden önce şunu belirtmek istiyorum: Az sonra ileteceğim, istem ve eleştirilerimi zamanında dile getirmediğimden dolayı hatalı olduğumu vurgulamam gerekiyor. Aslında, özeleştirimin muhtevası eleştirel bir özeleştiri olacaktır. Bunun için, özeleştirimin temellerini eleştirimin içeriği üzerinde ortaya koymaya çalışacağım.

Özeleştirilerin ilerletici ve işlevsel olabilmesinin ancak, deneyimlerden, hatalardan, zaaflardan, eksikliklerden vb. olumlu bir sonuç çıkarılması ve kavranılması ölçüsünde mümkün olabileceğini düşünüyorum. Aksi halde küçük-burjuva devrimci grupların özeleştiri anlayışı olan ve anlamını zerrece kavramadan yapılan basmakalıp bir günah çıkarma olacaktır özeleştiriler...

(...)

Yalçın ŞADAN
5 Aralık '93

Ekim'in çağrısı ve eleştiri-özeleştiri üzerine

"Diğer bir gerçeğimiz ise, Ekim üzerinden örgüte sunulan perspektif, direktif ve politikaları özümsemekte tek tek kadrolarımızın ve bir bütün olarak örgütümüzün hala zorlanmakta olduğudur. Bu problemi de irdelemeden çözmek mümkün değildir. MYO üzerinden yapılan politik ve örgütsel müdahaleler yeterince açık ve yol açıcı olamıyor mu? Yazılanların müdahale gücü uygulamada gereken yaptırımla birleşmediğinden mi zayıflıyor? Gazetemizi tamamlayan diğer kuşatıcı araçları devreye mi sokamıyoruz? Yoksa örgüt platformlarında Ekim gereken titizlikle incelenmiyor, tartışılmıyor, özümsenmiyor mu? Kadrolar ile MYO arasında bir diyalog kopukluğu mu vardır? Kadrolar Ekim'in sorunlarına ilgisiz mi? vb. vb." (*Ekim*'den Örgüte ve Yoldaşlara Çağrı, ***Ekim***, sayı:83, s.9)

Son derece ciddi olan ve mutlak surette irdelenmesi gereken bu problemin hiç kuşkusuz, pek çok nedeni ve sonucu vardır. İdeolojik, politik ve örgütsel boyutları olan bu problemin çözümü de, tabiatıyla farklı ama bütünlüklü çözümlerin toplamından oluşacaktır. Bu yazı, eleştiri-özeleştiri mekanizmasının işletilmesi çerçevesinde, sorunu irdelemeyi amaçlamaktadır.

Eleştiri-özeleştiri, bilindiği gibi, marksist-leninist bir parti ya da örgüt içinde, ihtilalci yaşamın temel bir öğesidir. Onsuz bir parti ya da örgüt, cansız bir organizma gibidir. Tersinden söylersek, marksist-leninist bir parti ve örgütte, ihtilalci yaşam canlı bir organizma gibidir. Bu organizmanın yaşaması; tek tek kadrolardan ve birimlerden, bir bütün olarak tüm örgütün ideolojik perspektifine uygun bir siyasal faaliyet yürütebilmesinin yanısıra ve aynı zamanda eksikliklerine, zaaflarına, hatalarına karşı yerinde ve zamanında bir müdahalenin ve denetimin yapılabilmesi, ancak eleştiri-özeleştiri mekanizmasının kusursuz olarak işletilmesiyle mümkün olacaktır. *"Tabandan ve örgütten sürekli bir bilgi akışının olduğu 15 günlük bir MYO, önderliğe yakın bir denetim ve etkin bir müdahale olanağını da sağlayacaktır. Ekim'e örgütten canlı bir bilgi ve deneyim akışının sağlanması yine MYO'nun bu alandaki özendiriciliğine, eğiticiliğine, yönlendiriciliğine, kısacası, önderlik düzeyine bağlıdır. Gelen mektupların, raporların cevaplandırılması, eğitici tarzda hata veya zaaflarına işaret edilmesi, olumlu yanların teşvik edilmesi, gelen bilgilerin derlenerek değişik yazılarda genel sonuçların çıkartılması, tüm bunlar MYO ile örgüt, kadro, taraftar ve okur arasında canlı bir diyaloğun kurulmasına hizmet eder."* (Daha Etkili ve Güncel Bir *Ekim* İçin, ***Ekim***, sayı: 66, s.18)

MYO nezdinde örgüt yaşamı üzerine yapılan bu değerlendirmenin temel fikri, tek tek kadrolar ile birimlerin ve bir bütün olarak tüm örgütün siyasal katılımının sağlanması üzerinedir. Siyasal katılım ile ideolojik ve politik çizginin kavranılması bir madalyonun iki yüzü gibidir. Yani katılımın düzeyi, nasıl ki kavrayışın düzeyine bağlı ise, tersinden ise katılım kavrayışın düzeyini gösterir. Ve birbirlerini tamamlarlar. Eleştiri-özeleştiri mekanizmasını bu çerçevede irdelediğimizde, bu mekanizmanın işlevi ve rolü daha iyi anlaşılmaktadır. MYO üzerinden örgüt yaşamı üzerine yapılacak müdahale ve denetimin işlevsel olabilmesi, her şeyden önce, eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının tek tek kadroların yaşamında ve bir bütün olarak tüm örgütün devrimci yaşamında, her düzeyde egemen olabilmesiyle mümkündür. Yok eğer, eleştiri-özeleştiri mekanizması çeşitli aksaklıklar (nemelazımcılık, adamsendecilik) nedeniyle zayıflatılmış ve üzerine gidilip düzeltilmemişse, bu silah kaçınılmaz olarak işlevsizleşecektir.

Eleştiri-özeleştiri silahı devrimci bir tarzda kullanıldığı ölçüde, ideolojik kavrayış ve siyasal katılımda gelişme olabilir. Bu silahın işlevsizleşmesi ya da dejenerasyona uğraması demek, disiplin ve denetimin, dolayısıyla önderliğin boşa çıkarılması demektir. Bu bakımdan, eleştiri-özeleştiride titizlik ve kararlılık, esasen disiplin ve denetim alanında titizlik ve kararlılık anlamını taşır.

"Marksist-leninist bir örgütü, araştıran, yazan, hesap veren ve hesap soran insanların devrimci-siyasal birliği olarak tanımlar EKİM hareketi ve bu perspektifle yola çıkmıştır." (Cezaevleri ve İlgisiz Tutum, ***Ekim***, sayı: 60, s.34)

Bu belirleme, tamı tamına eleştiri-özeleştiri-denetim ve disiplin silahının komünist bir kadro ve örgütün kimliğinde somutlanışını ifade etmektedir. Başka bir ifadeyle, araştıran, yazan, hesap veren, hesap soran kadrolardan oluşmuş bir komünist örgütlülük; yetkin bir sınıf bilincinin ve davaya bağlılığın temel ölçütleri olan, eleştiri-

(Devamı s.14'te)

İşçi hareketine müdahale ve önderlik

İşçi hareketi bugün yine nispi ve geçici bir durgunluğu yaşıyor. Bu durgunluğun yorgunluk ve yılgınlıkla bir ilgisi yok. Nedeni çok büyük ölçüde önderlik boşluğudur, müdahale alanındaki yetersizliktir.

Bu tespit yeni yapılmıyor. EKİM pek çok kez bu gerçeği dile getirdi. Bu durumun aşılmasına hizmet edecek, daha çok yerel örgütlerce somut hale getirilip detaylandırılacak bazı müdahale planları da önerdi. Örneğin, daha başından özelleştirme saldırısını ele aldı. Bu saldırının kapsam ve niteliğini ortaya koydu. Topyekün saldırıya karşı topyekün bir mücadele çağrısı yaptı. Bu ise ancak bir genel grev ve genel direniş olabilirdi.

Hiç kuşkusuz genel grev ve genel direniş ha deyince örgütlenemezdi. İşçiler ve emekçiler ancak komple bir çaba ile ve adım adım hazır hale getirilebilirdi. Yine de bir yerlerden başlamak ve ilk bazı müdahalelerde bulunmak gerekiyordu.

İlk elden ne yapılabilirdi? Önerilen şuydu: Özelleştirme saldırısının ilk uygulandığı fabrika ve işyerlerinde grev ve direnişler örgütlenmelidir. Bu işçi hareketi için yaşamsal önemdedir. Zira saldırının ilk uygulandığı bu alanlarda ortaya konacak örnek direnişler, saldırının hedefi diğer fabrika ve işyerleri için esin kaynağı olacak, işçileri cesaretlendirip isteklendirecektir. Daha önemlisi, genel bir kaynaşma ve hareketliliğin, giderek genel bir grev ve direnişin yolunu açacaktır.

Ne var ki, yer yer patlayan bir kaç işçi direnişine dönük gecikmeli ve eksikli bazı çabalar dışında kayda değer adımlar atılamadı.

Müdahale alanındaki bu başarısızlığımızın belli nedenleri var. Herşeyden önce iddialı olmak, ortaya konan iddiayı bir gerçekliğe dönüştürme hırsına ve kararlılığına sahip olmak gerekir. Ne ki yoldaşlarımız ve mahalli örgütlerimiz onlardan beklenen iddiayı ortaya koyamadılar. Bu iddiayı gerçekleştirme hırsı, enerjisi ve kararlılığı sergileyemediler. Neden? Devrimci hareketin güçsüzlük ve zayıflığının yanısıra, işçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyinin geriliğinin bir sonucu olan durgunluk, yoldaşlarımızı bir ölçüde karamsarlığa itiyor. Bunu mevcut güçlerimizin ve olanaklarımızın sınırlılığının beslediği kendine güvensizlik tamamlıyor. Bu ikisine bakılarak dile getirilen ise şu oluyor: "Bu durumda ve bu güçlerle herşeye müdahale etmek olanaklı mı? Edilse bile ne ölçüde başarılı olunabilir?" Daha baştan böyle düşünmek ve bunun ifadesi bir ruh haline sahip olmak, kaçınılmaz olarak bizi kararsızlığa ve edilgenliğe itecektir. Olan da bir ölçüde budur. Bu müdahale alanındaki başarısızlığımızın ilk nedenidir.

Belirlenmiş fabrika ve işyerlerinde bir direnişin örgütlenebilmesi için şüphesiz ki nesnel koşulların elverişli olması gerekir. Bu bakımdan koşulların elverişsiz olduğu söylenebilir mi? Elbette söylenemez. İşçi tabanının mücadele için isteksiz olduğu

Öncü işçiler işçi tabanına!

Öncü işçiler kendileriyle sınırlı toplantılara olsun, sendikal platformlara olsun aşırı bir eğilim gösteriyorlar. İşçi hareketinin sorunlarını bu platformlarda tartışmayı tercih ediyorlar. Harekete müdahaleyi de bu tür platformlardan bekliyorlar. Bu tür platformlar tümden yadsınamaz. Belli koşullarda yararlı da olabilirler. Ne ki orta yerde somut veriler var. Defalarca yaşanarak görüldü ki, bugüne kadar bu platformlardan eylem çıkmadı. Zira buralarda yalnızca laf tüketiliyor. Yüzleri de eyleme dönük değil. Öyleyse buralarda nefes tüketilmemelidir. Bu yalnızca zaman kaybıdır.

Öncü işçiler mücadelenin kalbi ve merkezi olan fabrika ve işyerlerine yoğunlaşmalıdırlar. Eylemi yürütecek kitle işçilerdir, işçi tabanıdır. Sendika bürokratlarına ve bürokrat adaylarına değil, işçi tabanına güvenmelid rler.

Öncü işçiler dikkatlerini ve enerjilerini sendikal platformlar üzerinde değil, fabrikalarda geniş işçi toplantıları üzerinde yoğunlaştırmalıdır. İşçi tabanını örgütlemeye yönelik bir çabanın içinde olmalıdırlar. Genel grev ve genel direnişin sorunları geniş işçi tabanıyla tartışılmalıdır. Kararlaştırıcı olan yalnızca işçilerdir.

Bu arada öncü işçilerle komünistlerin somut bir müdahale planı üzerinde sağlayacakları işbirliğinin işçi hareketinin bugünü ve gelecekteki seyri bakımından hayati önemi vardır. Zira işçi hareketindeki durgunluk ancak bu işbirliği sayesinde aşılabilir.

da ileri sürülemez. Tersine işçiler her vesileyle hazır olduklarını haykırıyorlar. Ancak ekledikleri önemli bir şey var; "bizi hazırlayın", "bize önderlik edin"! Öyleyse sorun önderlik boşluğunu doldurmaktır. Bu çağrıya somut olarak yanıt verebilmektir.

Müdahale ve önderlik, elbetteki belli bir gücü ve iradeyi önkoşar. Tam da burada unutulmaması gereken bir şey var; güç her zaman nicelikle ölçülmez. Müdahaleye cesaret edip etmeme konusunda her zaman verili güç ve olanaklara bakarak karar veremeyiz. Pekala az bir güçle de başarılı olunabilir. Yeter ki eldeki güçler en çok verim almak üzere somut bir müdahale planı üzerinde yoğunlaştırılsın. En etkin biçimde harekete geçirilmek üzere konumlandırılsın. Beklenenin ötesinde bir başarı elde edilecektir. Bizde başarılamayan budur. Henüz çözücü bir irade ortaya koyamıyoruz. Bu müdahale alanındaki zayıflığımızın asıl nedenidir.

Özelleştirme saldırısının gündeme girdiği işyerlerine dönük özel bir yöneliş ve buralarda direnişler örgütleme şeklinden genel bir müdahale planı saptamamıza karşın özellikle de mahalli yönetici organlarımız, bu planı somutlandıramadılar. İlgili birimlere dönük özel planlama yapmadılar. Güçlerimiz de böylesi bir plan çerçevesinde konumlandırılmadı, özel bir yoğunlaşmaya yöneltilmedi.

Herşeye rağmen gecikmiş değiliz. Bu durumu aşabiliriz, aşmalıyız. Belirlenen hedeflere yönelik müdahaleyi somutça planlamalı, güçlerimizi bu plan doğrultusunda konumlandırmalı, harekete geçirmeliyiz. Bu somut yöneliş ve yoğunlaşmanın yararlarını hep birlikte göreceğiz.

ÖZBUCAK Tekstil'de süreklileşen saldırılar

Özbucak Tekstil Fabrikası'nda '80 başlarında üretimi durdurma eylemi yaşanmıştı. İşveren İbrahim Karabucak'ın jandarma ve polis eşliğinde işçileri fabrikadan zorla çıkartıp haklarını vermeden fabrikayı kapatmasıyla son bulmuştu. Fabrika 3 yıl kapalı kaldı. Tekrar faaliyete geçtiğinde ise çoğunlukla Adana'nın Kadirli, Kozan vb. köylerinden fabrikada çalışmayı sigorta doldurmak ve ek bir iş olarak gören insanlar alındı. İşveren sağladığı bu üstünlüğü, bugün de işçilerin en ufak hak talebine "fabrikanın kapısına kiliti vururum" tehditiyle sürdürmeye çalışıyor.

DİSK'in %10 barajım aşması, TEKSİF'in üye sayısında düşüşe, Adana'daki faaliyetlerinin adeta sona ermesine neden oldu. TEKSİF hakkımızı savunmak bir yana, işverenin koruyuculuğunu yapmakta kusur etmiyor. Biz işçilerdeki genel eğilim DİSK'e üye olmaktır. Ancak sendika lafını eden herkes tehdit ediliyor ya da işine son veriliyor. İşverenin DİSK'e karşı olmasının sebebi TEKSİF ile olan gizli anlaşmaları ve sendikasızlaştırma düşüncesidir. İşveren geriye dönük hakların ayda birer milyon olarak ödenmesi, bir işçiye ayda 30 gün çalıştığında bir gün ücretli izin verilmesi vb. maddeler sözleşmede kabul edilmesine rağmen hiçbirini yerine getirmedi. Sendika ise susmayı yeğledi. Bir grup arkadaşımız tepki olarak DİSK'e üye olmak istediler. Bunun üzerine işveren 161 işçiyi işten attı. Bu saldırılar sermayenin işçi sınıfına yönelik özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma politikasının fabrikamıza somut yansımasıdır.

Son bir kaç aydır işverenin "fabrika zarar ediyor, bir bölümünü '94 yılında taşerona devredeceğiz" söylentisi, şimdiden taşeronlaştırmanın zeminini hazırlamak içindir. Peki, fabrika zarar ediyor da neden taşeron zarar etmiyor? Taşeron zarar etmemek için ne yapacak? Üç kişinin yaptığı işi bir kişiye yaptıracak, sigortayı yatırmayacak, ikramiye, elbise, yakacak ve çocuk parası, izin, vb. hakları vermeyecek ve asgari ücreti dayatacak. "İşine gelmezse çalışma" diyecek. Çünkü yığınlarca işsiz var. En geç altı ay sonra yukarıdaki koşullar bize dayatılacaktır. Bugün sendikalaşmak dahi işten atılmamız için yeterli görülüyorsa yapılacak olan: 1-Gizli toplantılar düzenlemek, işçilerin birliğini oluşturmak. 2-İşverenin bilinçli olarak birliğimizi olanaksızlaştırmak için pompaladığı Alevi-Sunni, Kürt-Türk ayrımını boşa çıkarmak. 3- İşverenin bazı arkadaşlarımızı işten atmasına veya "iflas ettim"diyerek fabrikayı kapatmasına hazırlıklı olmak

Tüm bunlar için fabrikamızda direniş komiteleri ve eylem komiteleri oluşturmalı, bir eylem takvimi çıkartarak buna uygun hareket etmeliyiz. Sermayenin saldırılarını boşa çıkarmanın yolu birlik, dayanışma ve mücadeleden geçer. Unutmayalım ki üreten biziz, yöneten de biz olmalıyız!

Özbucak Tekstil Fabrikası'ndan EKİM'ci işçiler

"Kapitalizmi yoketmek ve sosyalizme ulaşmak istiyoruz"

Meksika/Chiapas'da ayaklanma

Dünya yeni yıla Meksika'lı tarım işçileri ile yoksul köylülerinin Chiapas eyaletindeki ayaklanmasıyla girdi. Bu yiğit ve sarsıcı devrimci girişim ezilen dünyasına en anlamlı yeni yıl mesajı ve armağanı olurken, dünya gericiliğine de tatsız bir sürpriz oldu. Başlangıçta küçümsenen ayaklanmanın yol açtığı gelişmeleri ABD emperyalizmi yakından ve kuşkuyla izlemek durumunda kaldı. Devrimci gerilla hareketinin Latin Amerika'daki güçlü geleneği, tarihi, yer yer elde ettiği görkemli başarılar, kazandığı mevziler, bu arada aldığı yenilgiler biliniyor. Son yıllarda dolu dizgin esen karşıdevrimci rüzgarın bu hareketleri de etkilediği, zayıflattığı, yer yer ağır darbeler indirdiği ve sonuçta ciddi bir gerileme sürecine soktuğu da bir gerçektir.

Devrimcilerin ağır darbeler aldıkları, hatta yer yer düzenle bazı utanç verici uzlaşmalara girdikleri ve bunun bedelini pahalıya ödedikleri açıktır. Ocak 1992'de El Salvador'da yapılan "barış" antlaşmasından bu yana Farabundo Marti Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin 37 önder düzeydeki kadrosu "ölüm mangaları" tarafından katledildiler.

Ancak iddiaların tam tersine Güney Amerika'da devrimci dinamikler kırılmış, mücadele durmuş değildir. Bu mümkün de değildir. Latin Amerika'da yaşanan ve çözümsüz kalan iktisadi, sosyal, siyasal ve kültürel sayısız sorun, sürekli bir biçimde patlayıcı madde stokları biriktirmekte, geleceğin sosyal patlamalarını hazırlamaktadır. Emiliano Zapata'nın, Panço Villa'nın takipçilerinin Chiapas'da başlattıkları gerilla hareketi bu kıtadaki devrimci potansiyelin kolayca budanacak ve bastırılacak türden olmadığını, profesyonel devrimci kadroların geniş kitle desteğinden yararlandığını bir kez daha kanıtlıyor.

Zapata Ulusal Kurtuluş Ordusu (AZLN) gerillalarının önderlik ettiği eylem başlangıçta küçümsendi, bir saman alevine benzetildi. Çileden çıkmış bir avuç kızılderili köylünün umutsuz ve ufuksuz bir çırpınışı olarak tanıtıldı. Burjuva basın olayı anlatmak yerine kendi önyargılarını haber olarak vermeyi tercih etti. Meksika ordusunun Chiapas'a varır varmaz ayaklanmayı bastıracağını bekledi, bunu umdu. Gerilla hareketi'nin talep ve açıklamalarına sansür uyguladı.

Ayaklanma ha bastırıldı ha bastırılacak derken, çatışmalar uzadı. İsyanın Devlet Başkanı Carlos Salinas'ın iddia ettiği gibi "kandırılmış ve umutsuzluğa kapılmış bir avuç köylünün işi" olmadığı, farklı bir muhteva ve boyutta olduğu anlaşıldı. Devrimci bir ideoloji ve programın militanca ifadesi olduğu bütün çıplaklığıyla açığa çıktı.

Her şeyden önce ayaklanmanın başlatılış tarihinin Güney Amerika kıtası halkları için önemli, heyecan verici sembolik bir değeri vardır. Kıtada uzun yıllar yerel gericiliğe ve ABD emperyalizmine korkulu rüyalar yaşatan Küba Devrimi'nin başlangıç tarihi ile çakışmaktadır ayaklanma tarihi. AZLN gerillaları Chiapas'ta açtıkları bayrakla, tutuşturdukları ateşle, adeta, Kıta'da devrimci bir çığır açmış olan Küba Devrimi'nin yıldönümünü kutlamak istemişlerdir. Bir bakıma, otuz küsür yıldır abluka altında yaşayan, ama hoyrat ve haydut ABD emperyalizmine teslim olmamakta direnen yiğit

> *"Bu ayaklanma", kızgın köylülerin biraraya gelip patlamalarından çok daha farklı bir olay. Bu oldukça iyi organize edilmiş ve iyi derecede silahlanmış ciddi bir gerilla hareketinin eylemi. Televizyondaki fotoğraflardan da anlaşılabileceği gibi en azından 1000 kişilik bir insan gücüne sahip. Bu hareket, bir merkezi komutaya, başarılı bir iletişim ağına, oldukça tutarlı bir politik felsefeye ve gelişmiş bir halkla ilişkiler programına sahip olarak ortaya çıkıyor. Elbette bu politik parti Meksika ordusuna karşı uzun süreli bir direniş gücüne, işgal ettikleri bölgeleri uzun süre ellerinde tutacak durumda da değil. Fakat bu ayaklanma birtakım kızgın yerlinin birdenbire başlattığı bir kendiliğindenci bir hareket de değil."*
>
> ***Jorge G. Castaneda / Meksika Ulusal Üniversitesi***

Küba halkının mücadelesini selamlamışlardır. Yaptıkları açıklamalarda, hareketin liderleri, *"Biz kapitalizmi yok etmek ve sosyalizme ulaşmak istiyoruz"* diyorlar. *"Burjuvaziye karşı silahlı mücadele yoksulların yaşam koşullarını iyileştirmenin tek yoludur. Kokuşmuş devlet kurumlarını yıkmak gerekir"*, diyerek hedeflerini ve perspektiflerini açıklıyorlar. Mücadeleyi ülke genelinde yoğunlaştıracaklarını, *"Meksika'nın tutuşmaya hazır kuru bir ot"* olduğunu belirtiyorlar.

Ayaklanan tarım işçilerinin ve yoksul köylülerin, kuşkusuz önderleri şahsında, sorunlarını ve amaçlarını kapitalizm-sosyalizm karşıtlığı içinde ve açık bir sosyalizm isteği ile ortaya koymaları dikkate değerdir. "Toprak ve Özgürlük" diyorlar, fakat bunu elde etmenin yolunun Meksika'ya egemen kokuşmuş burjuva iktidarına ve onun gerisindeki uluslararası sermayeye karşı mücadeleden geçtiğini de biliyorlar.

Ayaklanma için seçilen tarih bu açıdan da son derece anlamlı ve açıklayıcıdır. Geçen yılın Kasım ayında ABD Temsilciler Meclisi ve Senato'nun onaylamasından sonra Serbest Ticaret Antlaşması (NAFTA) 1 Ocak 1994'te yürürlüğe girdi. Kuzey Amerika tekellerine Meksika proletaryasını ucuz işgücü olarak sunan bu antlaşma, aynı zamanda, bu ülkenin doğal ve yeraltı zenginliklerini de ABD'ye peşkeş çekmenin yasal teminatını oluşturuyor. AZLN gerillalarının NAFTA antlaşmasının uygulanmasına karşı savaşımı pogramlarının temel hedefleri arasında saymaları, Güney Amerika'daki devrimci mücadelenin gelenekselleşmiş anti-emperyalist boyutunu temsil ediyor. NAFTA antlaşmasını imzalayanları "vatanı satmakla", "ülkenin bağımsızlığını pazarlamakla" suçlayan AZLN gerillaları, *"NAFTA ülkenin ulusal egemenliğine bir darbedir, ulusal zenginlikler için yeni bir tehlikedir, daha fazla sömürülecek olan halkın sefaletini ağırlaştırıcı bir faktördür"* diye belirtiyorlar.

Kurulu burjuva düzeni, emperyalizmi ve onun uluslararası ittifaklarını doğrudan hedef aldığını açıklayan ve bu uğurda başlattığı mücadeleyi silahlı mücadele eksenine oturtan AZLN gerilla hareketi, dünya çapında devrimciler arasında büyük coşku yarattı ve ezilen kitlelerin sempatisini kazandı. Yer yer destek ve dayanışma gösterilerine tanık olunuyor.

Anlaşılması kolay nedenlerden ötürü dünya gericiliği ve onun Meksiko'daki temsilciliği, gerilla hareketini bastırmak ve denetim altına almak için elinden geleni yapıyor. Meksika ordusunun önemli bir bölümü bölgeye sevk edildi. Kendisini doğrudan muhatap sayan ABD "gelişmeleri yakından izlemek" yani katliamı koordine etmek için Chiapas'a bir heyet gönderdi. Emperyalizm ayaklanmayı ne pahasına olursa olsun kanla boğmak için Salinas iktidarına tam yetki vermiş bulunuyor. Bölge tamamen ablukaya alındı. En temel insan hakları askıya alındı. Ordu bölgeyi hem karadan, hem de havadan top ateşine tutmaya devam ediyor. AZLN gerillaları ile ordu birliklerinin çatışmalarının merkezi sayılan Ocosingo kentinde görevli ve olayların doğrudan görgü tanığı İspanyol papaz Pablo Iribarren, askerlerin yaralı gerillaları yerinde infaz edip etmediklerine ilişkin soruyu, şöyle yanıtlıyor: *"Hiçbir şey bilmiyorum. Ama çatışmaların görülmemiş bir şiddetle 24 saat sürmesine karşın, yaralı herhangi bir Zapatacıya rastlamadık"*. Bu demektir ki Chiapas'da korkunç bir vahşet yaşanıyor. Yani gerillalar esir alınmıyor, anında katlediliyor.

Ancak ayaklanma ve gerilla hareketinin Meksiko'da aniden sarstığı çürümüş, kokuşmuş, hırsız iktidar telaş içindedir. Hemen barış çağrısında bulunması, kiliseden arabuluculuk ricası, bazı bakanların görevden alınması ve ardından tek taraflı ateşkes ilanı, iktidarın eteklerinin ne ölçüde tutuştuğunu ifade eden göstergelerdir.

Chiapas ormanlarında katliam ve insan avı devam ederken bazı Avrupa başkentlerinde, Meksika konsolosluklarının önünde toplanan kitleler Salinas hükümetinin olaydaki tavrını, ordunun başlattığı katliamı protesto ettiler. 8 Ocak günü binlerce Meksikalı İçişleri Bakanlığı'nın binası önünde toplanarak Chiapas'ta katliamın durdurulmasını talep etti. Devlet Başkanı'nı soykırımın faili ilan ettiler. Başkent Meksiko'da 12 Ocak günü Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nın önünde toplanan yüzbini aşkın bir kitle "Yaşasın Zapata", "Katil Salinas", "Katliama son" şiarlarıyla AZLN gerillalarına desteklerini ve düzene karşı nefretlerini haykırdılar.

Meksika'lı tarım işçilerinin ve köylülerinin yeni yılla başlayan ayaklanmaları, yalnızca Meksika'ya ve Latin Amerika'ya değil, tüm dünya devrimci hareketine yeni bir soluk ve yeni umutlar getirmiştir. Hareketin kısa dönem içindeki akibeti ne olursa olsun, şimdiden yarattığı etki önümüzdeki süreç içerisinde olumlu sonuçlarını gösterecektir.

Cüret etmeli ve başarmalıyız!

"Son bir yılda örgütü oturtmak, MYO'yu güçlendirmek ve örgütle bütünleştirmek doğrultusunda atılan adımlar, legal çalışmayı daha etkin bir biçimde gündeme almayı da olanaklı kılmıştır. Bugün bu alanda etkin bir faaliyet ortaya koymak, artık hareketimizin gelişmesinin olmazsa olmaz koşullarından biri haline gelmiştir." (*Ekim*, sayı:88, Başyazı)

Başyazımızın da vurguladığı gibi, bugün önümüzde örgütü oturtma doğrultusunda attığımız adımları pekiştirmek görevi durmaktadır. Siyasal gazete doğrultusunda atacağımız adım, yalnızca legal alanın güçlü bir silaha dönüştürülmesi anlamına gelmeyecektir. Dahası, tam da bu atılım, bize, partileşme misyonuna koşut olarak ve örgütsel-politik-teorik tüm alanlarda, dünden daha güçlü bir iddiayla ve daha büyük bir güçle faaliyetlerimize sarılmak sorumluluğunu yükleyecektir.

Güçlerimizin ve olanaklarımızın görece sınırlılığı bizi, fonksiyonlarımızı ve objektif olarak iddiamızı sınırlayan bir yanılgıya götürmemelidir. Elbetteki gerçekçi olmak zorundayız. Ama gerçekçilik asla nesnelliğe mahkum veya teslim olmak değildir. Tam da nesnelliği doğru tahlil ederek, onu değiştirme güç ve iradesini gösterebilmek, buna uygun araçları yaratabilmektir.

Bugünkü sınırlı güçlerimizle, önümüzde duran görevler kuşkusuz ki son derece ağırdır. Ancak bu görevleri omuzlayacak potansiyel güçlerimiz yok diyemeyiz. Tersine son derece umut verici bir safhaya giriyoruz. Saflarımıza yeni güçler katılıyor, işçi ilişkilerimiz hızla çoğalıyor. Yeni yeni oturtmaya başladığımız ve ısrarla sürdürdüğümüz sınıf çalışmasında umulmadık gelişmeler yaşanıyor. Tüm bunlar, önümüzde duran en önemli sorunun, potansiyel gücümüzü en son noktaya kadar ve en verimli tarzda harekete geçirecek mekanizmaları yaratmak olduğunu ortaya koyuyor. Bu ise herşeyden önce bir motivasyon, ruh ve inanç sorunudur.

Olağanüstü konferans sonrası dönem ve özellikle operasyon sonrası süreç, hareketin zaafiyet alanlarıyla boğuştuğu bir zaman dilimi olmuştur. Eksikliklerimizin üzerine cesaretle yürüdük. Hareketin ayaklarına dolanan bağlara karşı amansız bir savaş verirken gözlerimizi hep ileriye diktik. Yeni ve anlamlı adımlar attık. Bugün kendimizi değerlendirdiğimizde şunu söyleyebiliriz: Hassas bir noktaya ulaştık. Önemli ilk başarılarımız, yeni daha büyük, büyük olduğu kadar heyecan verici gelişmelerin müjdesini veriyor. Yeni yıl başyazısı, ulaştığımız noktayı bir dönemeç olarak nitelemiştir. "Cüret etmek ve başarmak"! EKİM'in gücü tam da buradadır. Bugün en ufak bir tereddüt EKİM'in gücüne gölge düşürecek, hızını kesecektir. Buna izin veremeyiz. Parti misyonu yalnızca bir iddia değil, birbirini bütünleyen bir görevler zinciridir. Zincirin her bir halkası çok önemlidir ve birbiriyle kopmaz ilişki içerisindedir.

Cüret etmeliyiz! Sınıf hareketinin ve siyasal mücadelenin gerçek ihtiyaçlarına yanıt veren bir yasal siyasal gazetenin yükünü hakkıyla taşımaya cüret etmeliyiz. Bu şu anlama gelmektedir. Bugün çıkaracağımız yasal siyasal gazeteyi partileşme görevlerimizle birlikte ele almalıyız. Partileşmek isteyen bir hareket herşeyden önce öncüyü kazanmak, öncüyü öncüleştirmek sorunu ile yüzyüzedir. Bugün işçi sınıfı hareketinin önünü tıkayan sorunları aydınlatmadan, ona Marksizm-Leninizm'in ideolojik gücüne dayanan ihtilalci politika ve taktik hattı döşemeden, bunu başarmak mümkün değildir. Yanısıra, devrimci hareketin soluğunu kesen problemleri tahlil ederek, siyasal mücadeleye hız kazandırmak, sosyalist potansiyeli komünist kanala çekmek göreviyle karşı karşıyayız.

Bugün çıkaracağımız yasal siyasal yayın, aynı zamanda, geniş kitlelere sosyalizmin ajitasyon ve propagandasını yapmak için önemli olanaklar sunacaktır. Ancak asıl hedefimiz, ilk etapta geniş kitlelere ulaşmak değil, bizi sınıf kitlelerine de götürecek olan öncü işçi kuşağı ile kucaklaşmak olmalıdır. EKİM öncüyü bulup çıkarma görevi ile karşı karşıyadır. İllegal ve legal alandan yürütülecek politikleşme saldırısı, özünde bir öncüleştirme saldırısı olacaktır.

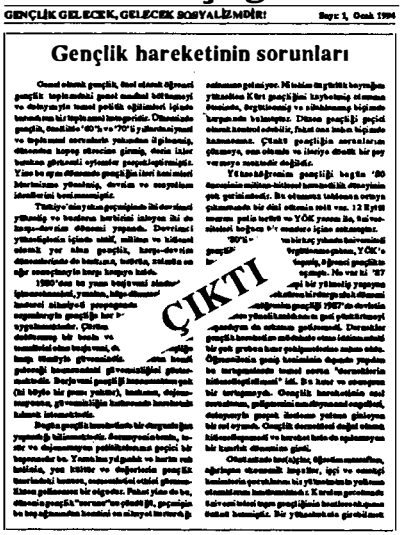
Bugüne kadar MYO'muzun kendi alanında yerine getirmeye çalıştığı bu görevi, yasal siyasal yayın da kendi alanından yüklenmek zorundadır. MYO ile siyasal yayının ulaştığı alanlar bazı noktalarda kesişebilir, ama bu asla MYO'nun işlevini yasal siyasal gazeteye yüklemek anlamına gelmemelidir. Aksine her iki gazetenin kendine göre ve birbirini bütünleyen işlevleri vardır. Hareketimizin merkezi örgütleyicisi EKİM'dir. Öyleyse

yasal siyasal gazeteyi okuyan, buradaki perspektiflerden hareketle *Ekim*'i aramalı, *Ekim*'i bulmalıdır. Siyasal gazete ile etkilediğimiz güçleri EKİM'de/partide örgütleyebilmeliyiz. Güçlü bir legal yayın hergün daha da güçlenen, daha çok dağıtılan ve okunan bir MYO demektir. Başka türlüsü düşünülemez.

Yasal ile illegalin diyalektiğini doğru kavramalıyız. MYO'muzu örgütsel bir seferberlikle beslemek ve niteliğini mükemmelleştirmek sorunu, asla yasal siyasal gazete konusundaki iddiamızı zayıflatmamalıdır. İhtiyaçlara yanıt veren bir yasal siyasal gazetenin bize yükleyeceği ek görevler elbette olacaktır. Ama MYO'yu zayıflatmamak kaygısıyla siyasal gazetenin içeriğini sınırlamak doğru tutum olamaz. Az güçle çok şeyi başarmak tam da bizim niteliğimizi anlatmaktadır. Ortaya çıkışımız ve kısa tarihimiz buna tanıktır. "Cüret etmek ve başarmak"taki sırrı çözmek, bize aynı zamanda niteliği niceliğe dönüştürme, ulaşılan nicelikten daha ileri bir niteliğe -partiye- sıçrama anahtarını verecektir.

Cüret etmeli ve başarmalıyız!

Ekim Gençliği

GENÇLİK GELECEK, GELECEK SOSYALİZMDİR! Sayı: 1, Ocak 1994

Gençlik hareketinin sorunları

ÇIKTI

Ekim ve politik dergi

Sevgili yoldaş,

Ekim ile ilgili olarak daha uzun ve ayrıntılı yazmak istiyordum. Ne var ki buna yine vaktim yok. Ama hiç olmazsa kısa başlıklar altında da olsa bir şeyler söylemek istiyorum:

* *Ekim*'in dil, içerik ve biçim açısından önemli mesafeler katettiği kesin. Ne var ki hala yeterince "dışa dönük" değil. Artık *Ekim*'e, binlerce insana ulaşan, bu "hedef kitle"yi etkilemeyi amaçlayan bir araç gözüyle bakabilmemiz gerekiyor. Bu nedenle dil, içerik ve biçimde, "bize" değil binlere seslenen bir tarzı daha yetkin biçimlerde oturtabilmek zorundayız. Bu açıdan asgari ölçülerde örnek teşkil edebilecek sayılarımız var. Örneğin, "Çöp Patlaması"nın ve "Güç Birliği"nin yeraldığı sayılar...

* *Ekim*'de resim, desen, karikatür, şiir vb. zenginleştirici unsurların daha yoğun olarak kullanılacağı açıklamasını sevinçle karşıladım. Ne var ki bu konudaki tutukluğumuz hala sürüyor. (...)

* Aynı kaygıyla bağlantılı olarak şunu da belirtmek gerekir. Bu süreçten sonra *Ekim*'in, örgütsel sorunların temel ağırlığı oluşturduğu bir yayın organı olmamasına daha bir özen göstermemiz gerekiyor. Kuşkusuz *Ekim*'in böyle bir fonksiyonu vardır ve hiçbir zaman aksamamalıdır da. Ne var ki temel ağırlığını bu (örgüt sorunları) değil, politik değerlendirme ve teşhir yazıları, eylem hattı ortaya koyabilen yazılar oluşturabilmelidir. Bu örgüt sorunları konusunda bir boşluk doğurabilir mi? Zannetmiyorum. Her sayıda yeralan bir ya da iki temel yazı bu alandaki ihtiyacı karşılayabilir. Örgüt sorunlarının biriktiği dönemlerde ise, bu ihtiyacı örneğin "özel sayı"lar kullanarak telafi etm k mümkün olabilir.

* Burada *Ekim* ile politik dergi arasındaki ilişki sorununa da açıklık kazandırmak önem taşıyor. Bu ilişkiyi örgütün bilincinde de doğru kurabilmek gerekiyor. Politik dergi, hiç kuşku yok ki, *Ekim*'in bazı işlevlerini devralacak bir yayın organı değildir. *Ekim*'in yerine getirdiği, getirmeye de yetkin olarak devam etmesi gereken bazı temel işlevleri, ona paralel olarak fakat farklı bir zeminden destekleyecek bir yayın organı olmalı politik dergi. Bu yüzden bence de en fazla dikkat edilmesi gereken temel sorun, "politik derginin *Ekim*'i hiçbir açıdan zayıflatmamasıdır". Birinin politik, diğerinin örgütsel bir yayın organı haline dönüşmemesidir. Bilinçli/bilinçsiz böyle bir işbölümünün doğmasına izin vermemeliyiz. (...)

T. SEMİH

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Leninizm ve yerli trotskistlerimiz

Bilar A.Ş.'nin düzenlediği Trotskizm seminerinin ilk bölümüne katıldım. *Sınıf Bilinci* dergisinden Sungur Savran, "Bir Bütün Olarak Trotskizm: Leninizmin Sürekliliği" başlıklı konuşmasını yaptı.

Sorular bölümünde, 4. Enternasyonal Türkiye Şubesi ile Enternasyonal Sosyalistler Türkiye Şubesi'nin ("Sosyalist İşçi") o bitmek tükenmek bilmeyen (Sovyetler Birliği Trotski'nin dediği gibi "bürokratik-yozlaşmış işçi devleti" miydi, yoksa Tony Cliff'in dediği gibi "bürokratik tekelci devlet kapitalizmi" mi?) tartışması başladı ve öylece sürdü.

Bir ara bir devrimci şöyle bir soru sordu: "'Trotskizm Leninizm'in sürekliliğidir' diyorsunuz. Ancak ben Trotskizm'in sürdüremediği bir Leninizm'den, parti ve örgüt vurgusundan sözedeceğim. Bu, Trotski'nin 1917'ye kadar gayet belirgin bir biçimde Lenin'e karşı çıktığı bir alandır. Ernest Mandel, *Leninist Örgüt Teorisi* adlı kitabında, 1968'de Fransa ve İtalya'da devrim fırsatının yakalanamayışını, bir devrimciler örgütünün, ileri işçiler ve geniş işçi yığınları birleşimi olan bir devrimci partinin bulunmayışına bağlar. (Yani bu Mandel'in bir ikrarıdır anlamında) Ve siz bir dünya partisinden bahsederken, bu partinin 'ulusal seksiyon'larının bulunmayışını, bu zayıflığı, Leninizm'in parti ve örgüt vurgusuna trotskistler cephesinden hiçbir somut katkı ve tezahürün bulunmadığı gerçeğini nasıl açıklarsınız? Bu parti ve örgüt vurgusunu trotskist hareketin biraz tarikat veya mezhep olarak kalma özellikleriyle nasıl bağdaştırabiliyorsunuz?"

Bu soruya kadar ve bu sorudan sonra birbirleriyle kapışan bu iki grup birden birleşti ve biri konuşmacıdan olmak üzere üç cevap verildi. Savran, "bu soruda eğer trotskistler mücadele etmiyorlar deniliyorsa bunu kabul etmem, ama ulusal örgütler kurmak gerektiğini kabul ederim", türünden harika bir yanıt verdi. Ve sonra trotskistler, tarihi tartışma ve tartışma tüketme gibi sevdikleri o bilinen alana, iki grubun çekişmesine geri döndüler ve öylece sürdürdüler.

K. ŞAFAK/Ankara

Devrimci kardeşliği yaratalım

Elinin değdiği her şeyi yok etmekte kararlı olan kapitalistler, bu amaçlarını gerçekleştirirken insanları da bir araç olarak kullanmaktadırlar. Kapitalizmin doğası gereği insan araç, para amaçtır.

Kapitalistler insanları, toplumları ya da örneğin aile içindeki bireyleri bile birbirlerine düşürmektedirler. Birbirimizle didişmemiz olağan bir şey olmuştur artık. Devrimciler bu tür hata ve zaafların üstesinden gelmedikleri sürece gerçek devrimciler olamazlar. Fakat bunu söylemek bile sözde devrimciler tarafından bir eleştiri değil, bir karalama olarak algılanmaktadır. Bu sözde devrimciler yüzünden işçi sınıfı ve ezilen halkların kurtuluşu için birleşik bir mücadele güçleşmektedir. İşçi sınıfı ve Kürt halkının bu sözde devrimcilerle komünistleri aynı kefeye koyup yargılaması ise başka bir sorundur. Gerçek devrimci ve komünistler böyle "devrimcileri" değiştirmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Fakat onlar tutumlarını sürdürmekte inat ediyorlar. Çünkü kazandıkları mertebeleri kaybetmekten korkuyorlar. Bu kariyerizm hastalığının kanıtıdır.

Bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Tersine kazanacağımız bir zafer var. Ve bu zafer uğruna ölümü göze aldık. Bunun için marksist-leninist platformda mücadele ediyoruz.

Biz komünistler devrimciyi devrimciye düşüren provokatif

Biz komünistler devrimciyi devrimciye düşüren provokatif

Devrim

Açtı karanfiller
Son bir kez diyerek
Yükseldi bayraklar
Dalgalanmak için yeniden
Bin gerçekle dirildi
Devrim şehitleri
Yoketmek için zalimleri
Tek bir darbede
Kalır mı hiç, bu düzen
Böyle ayakta
Devirir bir yumrukta
Halkımız birleşince

Özgür bir dağ olsam
Değsem bulutlara
Barındırırdım hiç şüphesiz
Ezilen işçiyi, emekçiyi...

Ararat

politikaları teşhir etmeliyiz. Küçük-burjuva hareketlerdeki gerçek militan devrimcilere proleter sosyalizmi ve sınıf devrimciliğini anlatmalıyız. Düzene karşı nasıl mücadele ediyorsak, bu tür hareketlere karşı da sürekli bir ideolojik mücadele vermek zorundayız.

ARARAT/Adana

DİSK çözüm değildir

TEKSİF'in geçen yıl imzaladığı toplusözleşmenin bitmesinin ardından (geleneklerine bağlı kalarak işçileri yine sattı), bölgemizde Bossa 1., 2., 3, 4, Teksa, Mensa, Çukobirlik fabrikalarında DİSK örgütlenmeye başladı. Biz buna karşı çıktık ve DİSK'in TEKSİF'ten farkı olmadığını, taşıdığı isimden başka sınıf sendikacılığıyla uzaktan yakından ilgisi olmadığını anlatmaya çalıştık. Buna rağmen iş yerinde %51 çoğunluğu sağlayarak örgütlendi. Bu arada iki sendika arasındaki rekabet kızıştı. TEKSİF, işyerinde kalabilmek için çeşitli provokasyonlar tezgahladı. Bir kaç işçiye, TEKSİF'e götüreceği işçi karşılığı olarak araba, para, vb. teklif edildi.

Biz işçiler sendikalarımıza sahip çıkmadıkça, sendika ağalarını kovmadıkça her zaman birileri bizleri, bizlerin adına pazarlamaya devam edecektir. Sorunlarımıza kendimiz sahip çıkalım. Bizzat mücadelenin içinde yer alıp ona önderlik edelim. Bunun yolu örgütlü mücadeleden geçer. Öyleyse sınıfın örgütlü birliğini yaratmak için ileri!

CEVAHİR/Adana

Burjuvazi örgütlüdür

Toplumların sınıflara bölünmesi ile birlikte tarih, bir sınıf savaşımları tarihidir. Bu aynı zamanda ezenle ezilenin, zenginle yoksulun, üretenle üretilen değerlere zorla el koyanların, birbiri arasındaki çelişki ve bu çelişkiden doğan sınıf savaşımları ve çatışmalarıdır.

Günümüz Türkiyesi'nde kapitalist üretim ilişkilerinin yarattığı iki temel sınıf olan proletarya ve burjuvazi, bu sınıf savaşımının karşıt kutuplarında yer almaktadır. Bugün burjuvazinin tüm toplum üzerinde bir diktatörlük kurduğu, bu diktatörlük ile özellikle işçi sınıfı üzerinde baskı ve sömürüsünü arttırdığı görülmektedir. Bu bir avuç azınlığın, yığınları diktatörlüğü altına alabilmesinin sırrı nedir? Tüm tarih boyunca görüldüğü gibi, bir sınıfın iktidar olma ve iktidarda kalabilme koşulu, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda hareket ederek, örgütlenebilmesidir. Bugün burjuvazinin toplumun her alanında, en küçük biriminden en üst birimine kadar, kendi sınıf çıkarlarına göre örgütlendiği görülmektedir. Bundan da anlaşılacağı gibi bu asalak azınlığın gücünün temeli, örgütlü bir şekilde hareket etmesidir.

Burjuvazinin sınıf çıkarları gereği olarak tüm uygulamaları eşitsizlik ve bölücülük temelindedir. Toplumu din, dil, mezhep, bölge hatta illere göre birbirinin karşısına dikmiştir. Biz işçilerin ise tüm bu uygulamalardan bir kazancı yoktur. Sınıfı dağıtıcı ve bozucu etkisini de göz önüne alarak bunun karşısına eşitlik, kardeşlik, birlik ve dayanışma istekleri ile dikilmeliyiz.

İşçi sınıfının temel hedefi olan sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya yaratabilmesinin koşulu, tüm ezilenleri kendi sınıf önderliği altında örgütleyebilmesidir. İşçi sınıfının bu temel hedefini gerçekleştirebilmesi için, ona öncülük edip, yönetip yönlendirebilecek öncü sınıf partisine ihtiyacı vardır. İçinden geçmekte olduğumuz dönemin en acil ve en yakıcı sorunu budur. İhtilalci sınıf partisinin oluşumunun maddi zemini olan işçi sınıfı, bir bütün olarak kendi sınıf partisinde örgütlenebilmelidir. İleri unsurları ise eğitilerek partinin kadro ihtiyacını karşılama olanağına dönüştürülebilmelidir.

Burjuvazinin polis devletinin, yasal bazı hakların kullanılmasına dahi şiddetle karşılık vermesi, sınıfın ihtilalci illegal örgütlülüğe olan ihtiyacını artırmıştır. O halde bize güç veren ve tarihi görevimizi yerine getirebilmenin tek olanağı olan silahımıza, örgütlülüğe, dört elle sarılalım.

Bu gerçekleştirilip, örgütlü yığınların o muazzam enerjileri ihtilalci sınıf partisinde harekete geçirildiği gün, bu terörist sermaye devletinin nasıl da yerle bir edilerek tarihin çöplüğüne atıldığını göreceğiz. Yeter ki biz görevlerimizin ve sorumluluklarımızın bilincine varıp gereğini yerine getirebilelim.

Ekimci bir işçi/İstanbul

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı 73 yıl önce katledildiler

28-29 Ocak 1921'i unutma!

KALBİM

...
Saplı göğsüme 15 kara saplı pıçak!
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!...

Göğsümde 15 yara var!
Deldiler göğsümü 15 yerinden,
sandılar ki vurmaz artık kalbim kederinden!
Kalbim yine çarpıyor,
kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yaramdan 15 alev,
kırıldı göğsümde 15 kara saplı pıçak..
Kalbim
kanlı bir bayrak gibi çarpıyor
ÇAR-PA-CAK

Nazım Hikmet

Dünya ihtilalinin gelecekteki seyrinde, Türkiye proletaryası şerefli bir mevki işgal edecektir.

M. Suphi

Karadeniz Kıyılarında Parçalanan Mustafa Suphi ve Yoldaşlarının İkinci Yıldönümleri dolayısıyla 28-29 KANUNUSANİ 1921" adı altında Moskova'da basılan kitabın "Başlarken" bölümü:

1921 yılının 28-29 Ocağında onbeş Türk Komünistini Türkiye burjuvazisi Karadeniz'de boğdu. Eh! Tarih, sınıf mücadelesi tarihidir...

Yoldaş!

Türk proletaryasının ilk bilinçli onbeş ölüsünü unutma...

Bu küçücük kitap, sana onların içlerinden birinin hayatını ve fikirlerini anlatacak.

Mustafa Suphi özellikle son yıllarını bütün ateşiyle proletaryanın kurtuluşuna adamış sağlam bir kafa idi, bir komünistti.

Onun fikirleri, senin için istifadelidir. Onun hayatı, senin için bir tecrübedir.

Mustafa Suphi ismi, sana son nefeslerini tam bir Komünist gibi veren onbeş ölüyü hatırlatsın... Ve her yılın 28-29 Ocağında bu kitabı yoldaşlarınla beraber oku.

Yoldaş! Biz sana, Trabzon önünde parçalanıp Karadeniz'e atılan bu onbeş arkadaşını ve birer birer tanıtmak isterdik. Fakat onları öldürenler, onların yadigarlarını ve eserlerini de beraber yok ettiler.

Eh! Sınıf mücadelesi, aynı zamanda ülkü mücadelesidir. Fakat biz bundan acıklanmıyoruz.

Yoldaş! Bu onbeş ölü, bizim için nihayet onbeş isimsiz Komünisttir. Ve sen, bu isimsiz ölülerin isimleri, cisimleri, renkleri ve dilleri bizim için bir hiçtir. Biz her yaşayan işçi kadar, her ölen Komünisti de farksız tanırız. Çünkü biz, ayrılıksız, sınıfsız bir toplum yaratmak istiyoruz.

Yoldaş! Devrim uğruna ölülerimiz arttıkça, saflarımızı sıklaştıralım. Çünkü işin tam tatlı yerindeyiz.

Eh! Sınıf mücadelesi, hakimiyet mücadelesi demektir!

Yaşasın genç, teşkilatlı ve kudretli proleter kitleleri!

Yaşasın Komünist Partisi!

Biz, Suphi'nin yürüdüğü yoldan yürüyoruz!

28-29 Ocak 1921 tarihi, Türkiye proletaryasının acıklı ve yaslı bir günüdür. Yarın biz, İstanbul'u Türkiye proleterlerinin kızıl başkenti yapacağız.